

Copyright © 2003 by Franz Lippi

All Rights Reserved. No part of this publication may be reproduced in any form or by any means without the prior written permission of Franz Lippi.

Wszystkie prawa zastrzeżone. Żadna część tej publikacji nie może być reprodukowana w żaden sposób i pod żadną postacią bez uprzedniej pisemnej zgody Franz Lippi.

polish

SPIS TREŚCI:

JEZUS PREZENTUJE KLUCZE – MATEUSZA 16:13-28

PIERWSZY KLUCZ KRÓLESTWA (KRZYŻ I ZMARTWYCHWSTANIE)

KLUCZ DO ZWYCIĘSTWA W BITWIE PRAWNEJ ŁUKASZA 18:1-8

KLUCZE ŚMIERCI I HADESU (OBJAWIENIE 1:18)

KLUCZ DAWIDA

RYCERZE KRÓLESTWA

JEZUS UTWORZYŁ ZESPÓŁ, KTÓRY BYŁ W STANIE POSZERZYĆ
KRÓLESTWO I ZDOBYĆ MIASTO

KLUCZ DO OKREŚLONYCH ZNAKÓW I CUDÓW, OGŁASZENIE, ŻE
KRÓLESTWO PRZYBLIŻYŁO SIĘ

KLUCZ DO CUDÓW UZDROWIENIA I WYGANIANIE DEMONÓW – CZYNIENIE
KRÓLESTWA ZNANYM I „W ZASIĘGU RĘKI”.

DODATKI

O HADESIE I DUCHU ŚMIERCI

PIENIĄDZE, POTĘŻNY KLUCZ KRÓLESTWA

CZYNIENIE PIENIĘDZY BŁOGOSŁAWIEŃSTWEM W
KRÓLESTWIE BOŻYM

Jezus Prezentuje Klucze – Mateusza 16:13-28

A. Przygotowanie niezbędne do przyjęcia kluczy

1. Zobacz, kim jest Jezus zgodnie z pochodzącym z nieba, boskim objawieniem (wersety 13 – 17)

2. Następnie przyjmij i zrozum **również** to, co powiedział Jezus (wersety 18 – 20)

3. Werset 18 – Przemiana Szymona w Piotra

A Ja ci powiadam, że ty jesteś Piotr (Petros), i na tej opoce (Petra) zbuduję (ja sam) Kościół mój, a Bramy Hadesu (Bramy Piekła) nie przemogą go.

B. MUSIMY POWRÓCIĆ DO PIERWSZEGO SPOTKANIA PIOTRA Z JEZUSEM (JANA 1:40-42)

1. Jesteś Szymon – źdźbło wysokiej trawy

Harken (słuchać z zamiarem bycia posłusznym)

2. Będziesz zwany Piotrem; (Petros) – głaz lub kamień, który można wykorzystać do budowania.

Jezus prorokuje to w trakcie swojego pierwszego spotkania z Szymonem Piotrem. Teraz, po długiej drodze wypełnia się to w Mateusza 16:18. W tym miejscu Jezus po raz pierwszy nazywa go Piotrem.

3. Na tej skale, opoce - (Petra) – masywny, niedający się ruszyć fundament -zbuduję (ja sam lub ze mnie) mój Kościół i bramy Hadesu go nie przemogą

4. I (dodatkowo) dam ci klucze Królestwa Niebios

Teraz musisz nauczyć się, czym są i jak ich używać. Tylko wtedy poniższe wersety będą działały w twoim życiu:

a. Werset 19: - Tylko wtedy, kiedy zrozumiesz, czym są Klucze i jak ich używać, „Cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane, ponieważ było (już wcześniej) związane w niebie, a cokolwiek rozwiążesz na ziemi, będzie rozwiązane, ponieważ było (już wcześniej) rozwiązane w niebie.”

b. Werset 20: - Jezus zabronił wtedy uczniom mówić komukolwiek, kim jest Jezus Chrystus. Nie pozwolił im również mówić o wydarzeniach, które miały miejsce na Górze Przemienienia (Mateusza 17:9). Nie nadszedł jeszcze czas. Musieli czekać aż do momentu Jego wskrzeszenia z martwych.

c. Werset 21: - Od tego momentu Jezus zaczął pokazywać uczniom, że **musi zostać zabity i trzeciego dnia wskrzeszony z martwych.**

d. Wersety 22 - 23: - Piotr poczuł się urażony: „Nie przyjdzie to na ciebie”. Piotr nie rozumiał, nie potrafił dostrzec, że Jezus pokazywał im pierwszy i najpotężniejszy z Kluczy Królestwa. Jezus zareagował bardzo ostro na taki sposób myślenia. Nazwał go zgorszeniem i nakazał Szatanowi odejść.

e. Wersety 24 - 28: - Jezus miał zupełnie inny punkt widzenia, niż Piotr. Nie mógł się doczekać, żeby dostać się na Krzyż. Później wytłumaczył, że poprzez uczestniczenie w Jego śmierci będziemy mogli uczestniczyć w nadchodzącej chwale i mocy Jego Królestwa.

Wielokrotnie w późniejszych wersetach Mateusza Jezus powraca do tematu śmierci i wskrzeszenia z martwych trzeciego dnia.

Próbuje pokazać uczniom swoją perspektywę i radosny cel jego śmierci i zmartwychwstania oraz wynikającą z tego wyjątkową moc do zdecydowanego poszerzenia Królestwa.

II. PIERWSZY KLUCZ KRÓLESTWA

Ma dwa wymiary – Jego śmierć i Jego zmartwychwstanie

A. MOC UWOLNIONA PRZEZ JEGO ŚMIERĆ

Gdy tylko Piotr otrzymał ponadnaturalne objawienie od Boga, dzięki któremu zobaczył kim naprawdę jest Jezus, usłyszał od Jezusa bardzo ważne słowa.

„A Ja ci powiadam, że ty jesteś Piotr, i na tej opoce zbuduję Kościół mój, a bramy piekielne nie przemogą go. I dam ci klucze Królestwa Niebios; i cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie (ponieważ było) związane i w niebie, a cokolwiek rozwiążesz na ziemi, będzie (ponieważ było) rozwiązane i w niebie.

Od tej pory zaczął Jezus Chrystus tłumaczyć uczniom swoim, że musi pójść do Jerozolimy, wiele wycierpieć od starszych arcykapłanów i uczonych w Piśmie, że musi być zabity i trzeciego dnia wzbudzony z martwych.”

To samo Jezus mówił w Łukasza 12:49-52. Nie mógł doczekać się, żeby dostać się na Krzyż i w ten sposób zdobyć moc zmartwychwstania, aby móc być pełnią w Kościele i poprzez Kościół (Efezjan 1:22-23).

Piotr nie widział w Krzyżu nic oprócz tragedii i próbował przekonać Jezusa do pójścia inną drogą do Królestwa. Jezus postrzegał to jako coś pochodzącego całkowicie od Szatana.

To kuszenie nie różniło się niczym od tego, kiedy to Szatan zaoferował Jezusowi wszystkie królestwa świata za jeden tylko pokłon i oddanie mu czci. Odpowiedź Jezusa była w obu przypadkach taka sama. „Idź precz, Szatanie!” (Łukasza 4:6-8, Mateusza 16:21-23).

Pierwszym wielkim Kluczem Królestwa był Krzyż i Zmartwychwstanie. Jednak klucz ten jest raczej całym pękiem kluczy, połączonym w Jeden Klucz.

Musimy pojąć czym są te pełne mocy Klucze. Są one czymś w rodzaju Głównych Kluczy Królestwa, których trzeba użyć najpierw, aby inne Klucze Królestwa były bardziej efektywne w działaniu.

Są to:

1. Moc Krzyża do Odkupienia i uwolnienia Jeńców Grzechu

Jezus, dzięki całkowitemu utożsamieniu się przez chrzest, stał się Ostatnim Adamem i na Krzyżu stał się naczyniem i nosicielem wszystkich grzechów rasy Adama, od pierwszego, do ostatniego jej członka, od pierwszej do ostatniej chwili i od pierwszego do ostatniego czynu w życiu każdego nas.

Bóg Ojciec Jego ukarał za wszystkie winy i uspokojony został Boży gniew przeciwko Grzechowi, nie istnieje już więc żaden dług do zapłacenia (I Piotra 2:24, Izajasza 53:4-11, Jana 19:30).

Jezus na wieki uśmiercił naturę Adama, której owocem był bunt, nieposłuszeństwo i grzeszne czyny (II Koryntian 5:21).

Dzięki śmierci, którą umarł Jezus, Krzyż jest całkowitą zapłatą za odkupienie Grzechu. Całkowicie usuwa Grzech z naszej drogi (III Mojżeszowa 25:39-55, Kolosan 2:13-14). Dzięki mocy Krzyża Grzech nie ma już władzy ani części w naszym Zmartwychwstałym życiu.

Rzymian 6:5 stwierdza jednoznacznie: „Bo jeśli wrośliśmy w podobieństwo jego śmierci, wrośniemy również w podobieństwo jego zmartwychwstania”.

2. Moc Krzyża do Uwolnienia Całego Stworzenia od Autorytetu Szatana

Jako Bóg Stwórca stworzył On i posiada wszystko. Bóg dał Ziemię Człowiekowi, aby władał nią pod Jego Rządami (I Mojżeszowa 1:26-28, Psalm 115:16).

Nie dał wtedy jeszcze człowiekowi żadnej władzy w Niebie. To miało zacząć do momentu, gdy człowiek udowodni swoje posłuszeństwo.

Szatan stał się Księciem tego Świata poprzez ludzkie nieposłuszeństwo.

Jezus, na Krzyżu, wypełnił wszystkie prawe przykazania potrzebne do odzyskania tego, co zostało utracone, i teraz ma podwójne prawo własności.

Jako Człowiek, stał się On doskonałym Krewnym-Odkupicielem. Wykupił wszystko poprzez krzyż (III Mojżeszowa 25:22-28; Rut 4:1-13, 22; Jeremiasza 32:1-44; Objawienie 5:1-14).

Od momentu wydarzeń, które miały miejsce na Krzyżu, Świat nie należy już do Szatana i nie jest on już Księciem tego Świata.

3. Moc Krzyża do prawnego odpłacenia bezsilnym zwierzchnościom i mocom oraz do rozgromienia ich w okręgach niebieskich

Krzyż mam moc w obu znaczeniach (Exousia i Dunamis) do usunięcia ich autorytetu i wpływu na ziemię (Jana 12:20-37, Kolosa 2:14-15).

B. Dlaczego więc wciąż jeszcze trwa taka walka?

Musimy więc zadać następujące pytanie i znaleźć na nie odpowiedź. Jeżeli zwycięstwo już się dokonało, to o co chodzi w Efezjan 6:12-16, który mówi o zmaganiach? Dlaczego wciąż jeszcze musimy zmagać się z nikczemnymi zwierzchnościami i mocami i w jaki sposób możemy to robić efektywnie?

Ponieważ bitwa mam miejsce w duchu, a nie w ciele, możemy walczyć tylko duchowymi sposobami. Musimy nauczyć się bycia mężczyznami i kobietami, którzy dzięki swojemu ludzkiemu duchowi potrafią wejść do znajdujących się w Świecie Duchowym okręgów niebieskich i wprowadzić w życie wyroki, które zostały już wydane. Paweł nauczał o tym szczególnie w listach do Efezjan i Kolosan. Zwróć uwagę na czas, w jakim są czasowniki. Zazwyczaj są w czasie przeszłym lub wyrażają „dokonaną terażniejszość”. Nigdy nie występują w czasie przyszłym.

III. KLUCZ DO ZWYCIĘSTWA W BITWIE PRAWNEJ ŁUKASZA 18:1-8

2 Koryntian 10:4-6: Oręż nasz ma moc burzenia warowni dla sprawy Bożej

Nasza broń jest potężna Nasza broń jest silna

Nasza broń jest w stanie zburzyć wszystko, co kiedykolwiek zostało wzniesione przeciwko Poznaniu Boga.

A. Motywacja do modlitwy

Bóg potrzebuje Człowieka: Ezechiela 20:30-31, Izajasza 59:16

Władza została dana człowiekowi: I Mojżeszowa 1:26, Psalm 115:16, Psalm 8:5-7, Hebrajczyków 2:5-9. Człowiek jednak stracił ją na rzecz Szatana, gdy zgrzeszył decydując się na niezależność i wysuwając się spod władzy i rządów Boga.

W efekcie działań człowieka Szatan uzurpował sobie miejsce Boga. Dlaczego Bóg pozwala takiemu stanowi rzeczy trwać? Dlaczego po prostu nie osądzi Szatana i go nie usunie?

Gdyby Bóg osądził Szatana za uzurpowanie sobie Jego autorytetu nad Światem bezpośrednio, musiałby jednocześnie osądzić człowieka, jako współwinnego.

Bóg nie pragnie śmierci Człowieka (II Piotra 3:9) i nie jest jeszcze skłonny do postawienia go przed sądem ostatecznym. Pozostawił go więc jako przedstawiciela swojego autorytetu.

Ponieważ Człowiek zachował nadaną mu przez Boga funkcję, Boża sprawiedliwość wymaga od Niego samego działania przez Człowieka.

Szatan jest zobligowany do działania w ten sam sposób. Może on mieć królestwo tylko dlatego, że pewni ludzie mu służą. Większość z nich robi to nieświadomie, niektórzy jednak zdają sobie z tego sprawę (Efezjan 2:1-3).

Bóg nienawidzi zła i jakiegokolwiek odmiany ciemności. Pragnie w mocy im przeciwdziałać - Ezechiela 22:17-29, Izajasza 59:15. Czeka tylko na człowieka, aby zadziałać na Ziemi.

W Starym Testamencie, gdy tylko Bóg mógł znaleźć człowieka, usuwał ciemność i panowały rządy sprawiedliwości – aż do momentu śmierci tego człowieka.

B. Daniel - przykład Człowieka Modlitwy, który zmienił historię

Sprawił, że Słowo Boże było wypełniane na Ziemi.

Daniel znał proroctwa Jeremiasza i, prawdopodobnie, Izajasza. Izajasza 44:28 – 45:7, Jeremiasza 25:11-12.

Jego modlitwa umożliwiła Słowu wypełnienie się na Ziemi. Daniel 9:17-23, Daniel 10:2-3, 12-13.

Po czterech latach budowa zatrzymała się – dlaczego? Bóg stracił swojego człowieka.

Upłynęło 14 lat, zanim pojawił się następny człowiek i praca mogła być kontynuowana.

C. W Jezusie Bóg dostał swojego człowieka na stałe. Izajasza 59:16-21

Jezus żyje dzięki mocy Niezniszczalnego Życia Hebrajczyków 7:16

Żyje na wieki, aby się Wstawić Hebrajczyków 7:25

Jego Królestwo i Rządy rosną w siłę Izajasza 9:7

To on dokończy dzieła Hebrajczyków 1:13, 10:13

Dysponuje teraz nieśmiertelnym i wciąż powiększającym się ciałem, Kościołem, przez które może działać.

Dlatego też obecny w naszym ciele Duch Święty potrzebuje naszego człowieczeństwa.

D. Niektóre Rodzaje Dostępnej Nam Broni

1. Wypełniona Duchem, prorokująca Armia (Joela 2:27 – 3:5, Dzieje 2:17-21)

To jest Armia, która odzyska to wszystko, co pożarła szarańcza.

Ziemia została ogołocoana przez cztery rodzaje żarłocznej szarańczy.

a. PROSTACKIE MYŚLENIE.

Nasz sposób myślenia jest atakowany. Prowadzi to do Myślenia Syntetycznego i do rozwoju Racjonalizmu i Humanizmu

b. PROSTACKA WIARA W BOGA I W BIBLIĘ.

Nastąpiła inwazja sekt, kultów, spirytualizmu, czarów, religii świata, otwartego kultu Szatana, wielu odmian okultyzmu, itp.

c. PROSTACKTWO W PODEJŚCIU DO CZYSTOŚCI I WIERNOŚCI W RELACJACH SEKSUALNYCH.

Atakowane są przedstawione przez Słowo Boże relacje seksualne. Podważane jest znaczenie rodziny. Biblijne Ojcostwo zostało praktycznie zniszczone. Każdy rodzaj zboczenia jest otwarcie popierany.

d. PROSTACKI STYL ŻYCIA.

Otwarcie promowana jest chciwość, pragnienie posiadania rzeczy, sukces materialny. Głoszona jest fałszywa teza, że wyższy standard życia jest drogą do szczęścia i celem życia.

Armia Chaldejska była sądem Boga nad jego ludźmi za trwanie w grzechu.

Celem było sprowadzenie pokuty, aby mogła być wysłana armia Ducha, dzięki której mogłoby być odzyskane to, co pożarła szarańcza.

Pierwszy raz zostało to wypełnione w dzień Pięćdziesiątnicy, a teraz jest wypełniane na większą skalę na całym świecie.

Wypełniona Duchem armia musi składać się z proroczych ludzi.

Kim są Prorocy Ludzie? Ludźmi, którzy potrafią Widzieć!

Prorok to ktoś, kto Widzi, a następnie Ogłasza to, co Widzi.

Umiejętność Prowadzenie Wojny zależy od tego, co możesz Zobaczyć.

Szpiedzy – IV Mojżeszowa 13:27-33, 14:8-9

Elizeusz – II Królewska 2:9-10, 6:13-16.

2. Objęta przymierzem i uzbrojona społeczność (I Mojżeszowa 14:14-19)

Abram, jako ojciec swojego rodu, wytrenował i uzbroił swoich ludzi, a następnie poprowadził ich do bitwy przeciwko czterem królom. Ci czterej królowie reprezentują władców sił demonicznych ograbiających naród.

Jego bratanek Lot był ich więźniem. Wielu z nas ma krewnych, którzy są więźniami któregoś w władców ciemności. Objęta Przymierzem Społeczność ludzi wierzących, wytrenowanych i uzbrojonych, działających pod przywództwem swojego Ojca, ma w Bogu wielką przewagę nad siłami wroga.

3. Rzemieślnicy umiejący zbudować miasto (Zachariasza 2:1-8)

Cztery rogi reprezentują siły demoniczne, które rozproszyły ludzi Boga i nikt nie jest w stanie podnieść głowy. Czworo rzemieślników (kowali) przybyło, aby je wystraszyć i usunąć. Dobrze było by wiedzieć, kim oni są, jeżeli posiadają oni tak wielką moc, która może usunąć wpływ demoniczny.

Ścieżka Modlitwy – 5 Poziomów Modlitwy opisanych w Ewangelii Łukasza

i. Łukasza 11:1-4 Ścieżka Jezusa

Efektywne osobiste życie modlitewne. Twoja własna Komora (Mateusza 6:6).

ii. Łukasza 11:5-8 Zdobywanie dla Przyjaciół

Nauka otrzymywania wyraźnych odpowiedzi na modlitwy o potrzeby bliskich.

Bóg jest ukazany jako Nieczuły i Obojętny. Często może się tak wydawać, ale rzeczywistość jest inna. Chodzi mu wytrenowanie nas w Natręctwie.

Opóźnienie wywiera szereg efektów na tych, którzy trwają:

- oczyszcza nasze motywy
- dzięki niemu nasze prośby stają się konkretniejsze
- rozwija naszą wiarę

Trzy bochenki symbolizują pełnię Trójcy Bożej.

wers 7: Ludzie mówią: jest już za Późno – Moje Dzieci, Moje Małżeństwo, Mój Kościół, Społeczeństwo, Naród, itd. – nigdy nie jest za Późno – Trwajcie!

Łukasza 11:9-10 Sześć Kroków Gwarantujących Sukces

Łukasza 11:11-12 Gdy zaczniemy starać się zaspokajać potrzeby ludzi, zorientujemy się, że wiele z ich problemów to demony, które trzeba usunąć.

Bóg da nam dobrą odpowiedź, jeżeli Go poprosimy – Duch Święty; werset 13

iii. Łukasza 11:14-20 Wyganianie Demonów

Celem przyścia Ducha Świętego jest wyrzucanie demonów i niszczenie dzieł Szatana (I Jana 3:8).

Jezus wyrzucał demony mocą Ducha Bożego – Mateusza 12:28. Był to Palec Boży (Łukasza 11:20).

Kiedy Duch do Nas przyjdzie, przekona Świat, że Władca tego Świata już został osądzony (Jana 16:7-8, 11).

iv. & v. Łukasza 11:21-23 Atakowanie Mocarza

Mocarzem – Rządzącym Księciem Demonicznym – może być sam Szatan.

Więszym Mocarzem – w czasach, gdy jeszcze chodził w cieie – był Jezus. Teraz jest nim Jego Ciało, wypełniony Duchem, Wierzący Kościół.

Możemy walczyć samotnie, ale razem jest łatwiej. Jeden przegoni Tysiąc, Dwóch – Dziesięć Tysięcy (Jozuego 23:10).

Zachariasza 12:8 Najsłabszy będzie jak Dawid. Zjednoczeni będziemy jak Bóg!

Mateusza 11:11 Ostatni w Królestwie jest większy od Jan Chrzciciela.

Więszy Mocarz musi:

- Zaatakować go
- Przewyciężyć go
- Zabrać jego Zbroję, na której polegał
- Obrabować go z całego jego dobytku

Dwie oddzielne bitwy do wygrania

- Bitwa Prawna
- Bitwa „Wojskowa”

Jezus wspomina o Kościele używając nazwy „Kościół” tylko dwa razy.

Mateusza 16:19 – jedna Osoba, która zdecyduje się na to Wyznanie ma Moc do Wiązania i Rozwiązywania. Będzie/Było związane w Niebie.

Mateusza 18:18 – lokalny Kościół także ma Moc. Tam, gdzie jest porozumienie i ludzie są Zebrani w Jego Imieniu. Cokolwiek zwiążą, będzie/było związane w Niebie.

4. Bitwa prawna – Natrętna wdowa – Łukasza 18:1-8

Bóg jest przedstawiony jako Sędzia bez serca – nie taki, jaki jest w rzeczywistości, ale jak czasami wygląda. Bóg jest sprawiedliwy nawet względem diabła.

Bóg jest Sędzią. Musi być Człowiek, który będzie prokuratorem dla diabła. Nawet słaba wdowa wystarczy. Szatan lub jeden z jego książąt jest pozwanym.

Szatanowi dane zostało prawo do obrony przed oskarżającym go Kościołem. Jego obroną jest oskarżanie braci. Czy jest grzech? Czy jest wiara? Czy jest wytrwałość?

Jeżeli jesteśmy sprawiedliwi i wytrwali, wygramy proces.

Bóg chce wydać swój Wyrok. Nawet jeśli mamy silną pozycję, ale zrezygnujemy przed wydaniem wyroku, Szatan odniesie zwycięstwo.

Gdy człowiek ustali Wyrok, Bóg może zgodnie z prawem uwolnić Zastępy Aniołów, aby wprowadziły w życie postanowienia Niebiańskiego Sądu.

Cokolwiek zwiążesz na Ziemi, będzie (ponieważ było już wcześniej) związane w Niebie.

5. Klucz do zwycięstwa w bitwie „wojskowej”

Do zwycięstwa w bitwie sądowej wystarczy jedna, dwie, trzy osoby.

W bitwach „wojskowych” dużym atutem może być Liczebność. Najlepszą formą w tej dziedzinie jest Modlitwa „w zgodzie i jedności”, której towarzyszą akty prorocze zgodne z prowadzeniem Pana.

Ten typ Modlitwy powinien być prowadzony przez Modlitewnych Generałów.

Walka w Uwielbieniu, czy Pismo, to potężna broń, podobnie jak Prorocze Wizje i objawienia. np. II Kronik 20:20 - Jehoszafat

Psalm 149:1-9 Wykonywanie zapisanych Wyroków.

Izajasza 30:29-32: Wtedy zaśpiewacie pieśń jak w noc uroczystego święta i będziecie się radować z serca jak pielgrzym, który idzie przy wtórze fletu na górę Pana, do opoki Izraela. {30} I odezwie się Pan swoim potężnym głosem, i ukáže ciosy swojego ramienia w zapalczywości gniewu i w płomieniu pożerającego ognia, wśród burzy i ulewy, i ciężkiego gradu. {31} Bo głosem Pana przerazi się Asyria, gdy On różgą uderzy. {32} I stanie się, że każde uderzenie różgą karania, którą Pan na niego spuści, nastąpi przy wtórze bębnów i cytr, i będzie z nimi walczył ramieniem walecznie wyciągniętym.

Archetypem tych Grup Bojowych są:

a. objęta Przymierzem Społeczność Abrahama, 318 „urodzonych w jego Domu” (I Mojżeszowa 14:9-17)

b. Oddziały Jozuego (Jozue 6:2-16)

c. grupa Trzystu Ludzi Gedeona (Sędziów 7:15-22)

d. Rycerze Dawida i podległe im oddziały (I Kronik 12:1-40)

Ich przykładem jest:

Społeczność zgromadzona w Górnej Izbie, Modląca się „w Zgodzie i Jedności” (Dzieje 1:24; 2:1, 42; 4:24; 5:12; 12:8; itd.)

6. Moc przelanej na Kalwarii krwi Jezusa do usunięcia przekleństwa ciężącego na ziemi

Na większości z terenów Ziemi ciąży teraz przekleństwo. Jest to efektem przemocy i morderstw, które powodują nielegalny przelew krwi. Krzywdzeni często brali odwet poprzez wypowiedanie przekleństw, wołanie o zemstę, przeklinanie biedą, bezdzietnością i chorobą mieszkańców, a ziemię – nieurodzajnością. Przekleństwom tym często towarzyszyła dalsza przemoc i odwet, których efektem było dalsze przelewanie krwi. Tylko przelana krew Jezusa może zdjąć to przekleństwo. Jego krew przemawia lepiej, niż krew Abła. Woła o łaskę i uwalnia od przekleństwa odwetu (I Mojżeszowa 4:9-15, 23-24; Hebrajczyków 12:24).

Często drogą do skutecznego uwolnienia jest konkretne działanie oraz wypowiedziane w imieniu skrzywdzonych słowa przebaczenia. Skrzywdzeni muszą podjąć decyzję, że odpuszczają grzechy (poprzez wybaczenie) tym, którzy ich skrzywdzili i zgrzeszyli przeciwko nim (Jana 20:21-22, Łukasza 23:24, Dzieje 7:60; 9:4-6, 20, 31).

W Ameryce i w Europie pełno jest tego rodzaju przekleństw. W gruncie rzeczy wszystkie narody Ziemi stoją w obliczu takich przekleństw ze względu na swoją brutalną i krwawą historię. Prawidłowe rozprawienie się z nimi przyniesie wielkie wolność.

Bez wybaczenia cała cena będzie musiała być zapłacona. Przerażającym tego przykładem jest historia Dawida i Gibeonitów (II Samuela 21:1-9). Jeżeli to my jesteśmy pokrzywdzonymi, to nasze przebaczenie ma wielkie znaczenie w uwolnieniu tych, którzy nas skrzywdzili.

Jeszcze bardziej przerażający jest fakt, że jeżeli my nie wybaczymy, Bóg nie wybaczy nam i będziemy męczeni na wieki, aż to zrobimy. Nie wydostaniemy się z więzienia naszego niewybaczenia aż oddamy wszystko do ostatniego grosza. Otrzymywanie odpowiedzi na modlitwy jest bardzo mocno powiązane w Piśmie z wolą do przebaczenia (Mateusza 6:12, 18:22-35).

7. Moc zmartwychwstania do uczynienia nowego człowieka władcą całej ziemi

Gdy Jezus na Ziemi udowodnił już swoje posłuszeństwo, będąc gotowym nawet na śmierć na Krzyżu, Ojciec mógł Go wywyższyć ponad wszystko i dać Mu Imię, które jest ponad wszelkie imię. Ten Człowiek jest teraz Panem i Władcą wszystkich rzeczy na Ziemi, w Niebie i wszystkiego, dotyczy rzeczy pod Ziemią. Nie tylko w czasach obecnych, ale również w nadchodzącej epoce (Filipian 2:5-11).

Możemy już oglądać Jezusa jako pierwociny. Jego tron jest już ugruntowany. Jako Nowy Człowiek, Pan z Nieba, otrzymał już całą Moc i Autorytet w Niebie i na Ziemi. (Psalm 8:5-10, Hebrajczyków 2:5-10, Efezjan 1:18-23).

Jezus jest Pierworodnym z Umarłych (Kolosa 1:15,18). Jeżeli doświadczyliśmy już Śmierci razem z Nim, doświadczymy również Zmartwychwstania z Nim. Jako współ-powstali Mężczyźni i Kobiety staniemy się w Nim uczestnikami pełnej chwały Nowej Ludzkości, która nie jest częścią rasy Adama i nigdy nią nie była.

Wszystko zaczęło się, gdy Jezus wyszedł z Grobu jako pełne chwały Nowe Stworzenie. Sam Jezus stał się pierwociną. Jest Pierworodnym Pośród Wielu Braci (Rzymian 8:29). Jego celem jest doprowadzenie wielu Synów do tej samej chwały (Hebrajczyków 2:10). Gdy już nasz Stary Człowiek (nasza stara ludzka natura Adama) zostanie Ukrzyżowany razem z Nim, możemy razem z Nim żyć Zmartwychwstałym życiem i mocą, siedzieć razem z Nim na Jego tronie oraz władać i rządzić razem z Nim nad zwierzchnościami i mocami, które są pod naszymi stopami, tak, jak są pod Jego.

Dzięki naszej nowej, pełnej chwały dziedziczności, dzielimy z nim wynikający ze Zmartwychwstania autorytet oraz rządzymy i władamy razem z Nim już teraz.

IV. KLUCZE ŚMIERCI I HADESU (OBJAWIENIE 1:18)

Hebrajczyków 2:14-15 mówi nam, że Jezus, poprzez swoją Śmierć, zniszczył tego, który miał władzę nad śmiercią, czyli diabła, i wyzwolił tych, którzy z powodu lęku przed śmiercią, przez całe życie żyli w niewoli. Duch Śmierci jest bardzo widoczny w Piśmie i wydaje się być najsilniejszym i najbardziej wpływowym duchem pracującym z Szatanem. Czasami nawet na podstawie niektórych wersetów można by sądzić, że Duch Śmierci to po prostu jedno z imion samego Szatana. Nie da się tego jednak udowodnić.

Rzymian 5:1 mówi, że „przez upadek jednego człowieka śmierć zapanowała”. Teraz jednak, dzięki posłuszeństwu Jednego Człowieka, ci, którzy przyjmują obfitą łaskę i dar sprawiedliwości, otrzymują Życie w miejsce Śmierci. Śmierć utraciła już swoje żądło i swoje zwycięstwo (I Koryntian 15:54-56).

Ostatnim zniszczonym wrogiem będzie sama Śmierć (I Koryntian 15:26).

We właściwym momencie Jezus, całkiem celowo, sprowokował Ducha Śmierci do zaatakowania i zabicia Go. Zrobił to wskrzeszając Łazarza z martwych. Wszystko to jednak było częścią uważnie przygotowanego planu, nad którym Jezus od początku do końca miał kontrolę.

Celem tego planu, oprócz wielu innych cudownych rzeczy, było zniszczenie Ducha Śmierci i / lub diabła poprzez Jego śmierć i w ten sposób zniesienie tyranii Ducha Śmierci oraz uwolnienie tych, którzy przez całe życie żyli w więzach z powodu lęku przed śmiercią (Hebrajczyków 2:14-15).

Hades jest często mylony z Piekłem w wielu angielskich tłumaczeniach, np. w przekładzie King James Version (*podobną sytuację mamy, jeżeli chodzi o przekłady polskie – tłum.*). Słowa te są stosowane zamiennie, bez żadnego rozróżnienia. Hades (wyraz przejęty bezpośrednio z języka greckiego) to inne słowo, niż Piekło (Gehenna) i oznacza coś innego. Hebrajskim odpowiednikiem Hadesu jest Szeol, który oznacza mniej więcej to samo.

Ani Duch Śmierci, ani Szatan, nie mają już Klucza, ani Mocy Śmierci. Jezus jest teraz ich właścicielem. On sam ustala ile dni mamy na Ziemi i kiedy skończy się nasze życie. Duch, pracujący razem z innymi Duchami, takimi jak Duch Raka, może próbować zwodzić nas, abyśmy przyjęli przedwczesną śmierć za coś nieuniknionego. Jeśli jednak staniemy w wierze, nie będzie on w stanie odebrać nam życia przed czasem.

Hades oznacza dosłownie „świat niewidzialny lub nie widziany”. Nie może być postrzegany żadnym naturalnym zmysłem, ale niekoniecznie jest miejscem kary i nie jest miejscem wiecznego przeznaczenia zgubionych dusz lub duchów ludzi, którzy odeszli. Jest czymś innym. Nie wszystko jasno wynika z Pisma. Istnieje wiele nauczania, doktryn i różnych opinii na ten temat.

Sprawdź Dodatek zawierający ich streszczenie

Jasno na podstawie Pisma widoczne jest to, że Śmierć i Hades często występują razem, jako partnerzy. Są także przedstawiani jako wrogowie Boga i Jego królestwa, którzy skończą w Jeziorze Ognia (Objawienie 20:13-14). Nie będą mieli swojego udziału w Wiecznym Wymiarze i nie będą już więcej istnieć.

Objawienie 1:18 mówi nam, że Zmartwychwstały i wywyższony Chrystus trzyma Klucze Śmierci i Hadesu. Dowiadujemy się, że: „był umarły, ale żyje na wieki wieków”. Jezus celowo oddał Siebie w ręce Śmierci i Hadesu na krótką chwilę, aby móc ich zniszczyć na zawsze. Alleluja! Cóż za zwycięstwo.

V. KLUCZ DAWIDA

Jezus wypowiedział te słowa do Kościoła w Filadelfii.

Niewiele wiadomo o mieście, które jako pierwsze nosiło tę nazwę, która oznacza „Miasto Braterskiej Miłości”.

Było to jedno z siedmiu miast, do których Jezus napisał Siedem Listów do Kościołów.

Ma to szczególny wpływ na kontynent amerykański, jeżeli chodzi o narodziny Stanów Zjednoczonych Ameryki. William Penn otrzymał wielki obszar ziemi i rozpoczął swój „Święty Eksperyment”, zawierając z Indianami z plemienia Delaware przymierze pokoju i braterskiej miłości. Miało to miejsce w pobliżu Miasta Filadelfia w Pensylwanii. Wydarzenie to jest uważane za załóżek narodu amerykańskiego.

Do tego właśnie miasta Jezus napisał o sobie samym, że jest „Święty, Prawdziwy, Ten, który ma klucz Dawida, Ten, który otwiera, a nikt nie zamknie, i Ten, który zamyka, a nikt nie otworzy” (Objawienie 3:7-13; zobacz też Izajasza 9:7, 22:15-23).

Nacisk jest tutaj położony na nieodwracalną trwałość tego, co zostało osiągnięte. Raz otwarte i żaden człowiek nie może zamknąć. Raz zamknięte i żaden człowiek nie może otworzyć.

Królestwo ustanowione przez Dawida często jest nazywane prekursorem i zaczątkiem Bożego Wiecznego Królestwa. Królestwa, którym Potomek Dawida miał rządzić na wieki i Tronu, na którym miał nieustannie zasiadać.

Jeżeli chcemy, aby Królestwo Boże przyszło i aby nieodwracalnie trwałe zmiany miały miejsce w naszym Mieście, musimy użyć Klucza Dawida.

Ten Klucz symbolizuje o wiele więcej niż Autorytet. Oznacza Czystą, Prawdziwą i Świętą formę Władzy, która nie szuka zysku dla siebie samej, a posiadana przez nią w imieniu Jezusa Chrystusa, z nadania Boga, moc nie prowadzi do korupcji.

Musimy przejść przez wszystkie stopnie przygotowania, przez które przeszedł Dawid, aby móc ustanowić i utrzymać właściwy rodzaj rządu.

Wiele z nich zostało już omówionych w poprzednich Szkołach Słowa, zwłaszcza Wznoszenie Przybytku Dawida i Kapłaństwo Melchisedeka.

W tej części chcę skupić się na Rządach w Królestwie Dawida, jego Grupie Przywódczej i jak to wszystko działało. Po swoim ustanowieniu ten typ rządów stał się modelem, względem którego oceniani byli wszyscy późniejsi Królowie. Większość jego elementów, jeżeli nie wszystkie, stały się modelem dla Jezusa, Jego Królestwa i Kościoła.

A. Jak Dawid stworzył Nieprzemijające Królestwo

Dawid rozpoczął jako lojalny sługa Saula i był człowiekiem o wspaniałym sercu. Służył Saulowi wiernie, bez zamiaru zajęcia pozycji swojego pana. Odnosił jednak zbyt wiele sukcesów. Saul zaczął mu zazdrościć osiągnięć i opinii. Próbował go zabić, a gdy to nie udało się – wygnał i wyjął spod prawa.

Wszystko wskazywało na to, że Bóg będzie współpracował z Saulem – wyborem ludzi – tak długo, jak tylko będzie mu on posłuszny. Ten jednak był posłuszny tylko częściowo i Bóg usunął go z pozycji króla (I Samuela 15:23, 28).

Bóg namaścił Dawida na króla przez Proroka Samuela (I Samuela 16:13), nawet zanim ten zabił Goliata. Wiele lat jednak upłynęło, zanim to prorocze namaszczenie wypełniło się. Dawid służył wiernie Saulowi przez wiele lat, mimo iż było to czasami bardzo trudne, i zyskał wielką popularność popularność wśród ludzi. W końcu Saul stał się tak zazdrosny, że usiłował Dawida zabić. Ten musiał uciekać, żeby ratować swoje życie, i stał się wygnańcem ukrywającym się na pustkowiu.

Po wygnaniu do Dawida dołączyła jego rodzina. Cały czas powiększała się też liczba ludzi, którzy przyłączali się do niego, tworząc armię. Ludzie ci chcieli zrobić z Dawida króla na długo przed czasem, jaki wyznaczył Bóg (I Samuela 22:1-5).

Dawid zawsze honorował namaszczenie Saula i nie zdecydował się na odwet i zabicie go, mimo iż miał ku temu wiele okazji (I Samuela 24:4-7, 26:8-11).

Saul został w końcu zabity w bitwie. Dawid po raz drugi został namaszczony na Króla przez towarzyszących Rycerzy i plemię, z którego pochodził – plemię Judy - wkrótce po śmierci Saula (II Samuela 2:4-7).

Po tym wydarzeniu wybuchła długotrwałą wojna pomiędzy domem Dawida i domem Saula. Mimo iż Saul już nie żył, wpływy jego rodu utrzymywały się jeszcze przez pewien czas. Jednak Dawid wzrastał w siły, natomiast dom Saula słabnął (II Samuela 3:1).

Wielu z przywódców plemienia Beniamina (plemienia Saula) przyłączyło się później do Dawida w Hebronie i stał się on Królem nad dwoma plemionami (I Kronik 12:29).

Siedem lat później pozostałe dziesięć plemion zaakceptowało Dawida na swojego przywódcę. Zawarł on z nimi przymierze przed Panem i został po raz trzeci namaszczony na Króla nad całym Izraelem przez starszych wszystkich plemion Izraela (II Samuela 5:3-5).

Wtedy Dawid przeniósł się do Jerozolimy i zaczął wprowadzać Królestwo.

B. Najpierw kilka słów o przymierzu w relacjach w grupie

Przymierze jest dla Boga sprawą bardzo ważną i na nim zbudowana jest Jego relacja z człowiekiem. Biblia uczy, że wiele związków posiada naturę przymierza. Najprostszym przykładem jest przymierze małżeństwa, w którym mężczyzna i kobieta stają się odbiciem przymierza, które Bóg zawarł ze swoimi ludźmi, czy przymierza, które Jezus zawarł z Kościołem.

W idealnym związku małżeńskim możemy zobaczyć w jaki sposób Bóg chce odnosić się do człowieka i co jest gotów dla nas zrobić, jeżeli tylko będziemy wiernie postępowali według tego, co zostało przez Niego ustalone.

Małżeństwo pokazuje nam również jak poważnie Bóg traktuje taki związek. Taki rodzaj przymierza jest nierozzerwalny i więzy małżeńskie pomiędzy mężczyzną i kobietą nigdy nie powinny zostać zerwane. Zgodnie z Malachiasza 2:14-16 kobieta jest żoną na mocy przymierza i Bóg nienawidzi rozwodu. Zdradą jest nawet myślenie w odmienny sposób. Nie ma drogi wyjścia, jest tylko droga przejścia, którą musimy znaleźć przez łaskę Boga.

1. Przymierze między Jonatanem i Dawidem

Żeby zrozumieć lepiej jakich relacji Bóg chce w przywództwie i w służbie, musimy spojrzeć na przymierze między Jonatanem i Dawidem.

W I Samuela 18:1-4; 20:14-17, 42, możemy przeczytać o kilku rzeczach, które umożliwiły ustanowienie przymierza:

- a. Wytworzyła się między nimi głęboka więź emocjonalna.

- b. Otworzyli się przed sobą nawzajem, przez co stali się wrażliwi i mogli sobie wyrządzić o wiele większą krzywdę.

c. W trakcie odpowiedniej ceremonii zawarli ze sobą pakt.

d. Raz zawarte między Jonatanem i Dawidem przymierze stało wyżej, niż ich powiązania rodzinne. Z przymierzem małżeństwa należy obchodzić się bardzo ostrożnie, ponieważ ma ono pierwszeństwo ponad innymi przymierzami między ludźmi. Nawet jednak przymierze małżeństwa nie może stać wyżej, niż przymierze danego człowieka z Bogiem.

e. W tym konkretnym przypadku, ze względu na formę, w jakiej zostało wyrażone, przymierze to wiązało nie tylko ludzi je zawierających, ale również ich potomstwo.

Zasada ta nie zawsze obowiązuje i nie można jej uogólniać. Jeśli jednak takie przymierze zostało zawarte właściwie, może stać się źródłem wielkiego błogosławieństwa dla następnych pokoleń. Jeżeli jednak zostało zawarte niewłaściwie (np. przymierza wolnomularskie), następne pokolenia mogą być związane przekleństwem i nawet nie zdawać sobie sprawy z jego źródła. Tego typu przymierza muszą zostać złamane przez definitywne się ich wyrzeczenie.

f. Kara wyznaczona dla tego, kto złamie przymierze, była bardzo surowa. W wyniku tego przymierz nie zawierało się ani nie łamało pochopnie.

Kiedy grupa ludzi formułuje zespół liderów danego Lokalnego Kościoła, czy też Grupy Apostolskiej, w zasadzie automatycznie wchodzi oni w pewnym stopniu w relację przymierza z innymi ludźmi, niezależnie od tego, czy ta relacja została nazwana i wyartykułowana, czy też nie. Ważną rzeczą, którą muszą oni zrobić, jest rozpoznanie Boga jako Głowy.

2. Każdy Dom ma Głowę

Wszystko, co Bóg buduje, jest budowane jako duchowy dom, w której ktoś pełni funkcję głowy. Dom ten jest częścią większego domu, któremu przewodzi Jezus, Głowa nad wszystkimi rzeczami w kościele.

Biblia mówi, że każdy dom jest budowany przez kogoś (Hebrajczyków 4:1-6), i że Bóg daje dom i funkcję głowy temu, kogo sam wybierze.

Tylko Bóg może odebrać to, co sam nadał, nie człowiek. Każdy kościół i każda służba ustanowiona przez Boga jest takim domem. Nie możemy po prostu sobie zacząć „domu” albo służby albo kościoła sami. Jeżeli Bóg nie zaczął, to męczymy się na darmo, ponieważ Bóg nie buduje (Psalm 127:1-4).

Jeżeli rozpoczynamy pracę w jakimś już istniejącym kościele, czy też służbie, która naprawdę została założona przez Boga, musimy pamiętać, że wchodzimy do czyjegoś domu i musimy służyć mu jako ustanowionej przez Boga głowie. Nie możemy wykorzystać jego domu po prostu do inwestowania tylko w nasze cele i naszą służbę. Nie możemy również uzurpować sobie jego funkcji głowy i próbować odebrać mu domu „od środka”, nawet jeśli się nam wydaje, że efekty jego pracy są złe.

3. Sprawiedliwe Wychodzenie z Grupy

Żadne inne przymierze międzyludzkie nie charakteryzuje się taką nierozrywalnością jak przymierze małżeństwa, jednak każde przymierze musi być traktowane jako trwałe, dopóki Bóg go nie rozwiąże. Musi być uznawane za nierozrywalne tak długo, jak Pan decyduje się łączyć te osoby w celu wypełnienia jakiegoś zamierzonego przez Niego celu.

W momencie, gdy cel ten zostanie osiągnięty, osoby te mogą zostać uwolnione do nowych zadań, które Pan ma dla nich. Musi się to jednak stać w odpowiedni sposób.

Człowiek musi zostać uwolniony przez tych, z którymi w danym momencie związany jest przymierzem i muszą się oni zgodzić, że to Pan go prowadzi. W Dziejach 13 Paweł i Barnaba już wiedzieli do jakiej pracy powołuje ich Pan. Wymagane jednak było, aby również reszta grupy usłyszała głos Boga, aby ich uwolnić. Bóg przemówił, prawdopodobnie przez prorocstwo. Gdy reszta grupy usłyszała głos Boga, mogli uwolnić dwóch pierwszych misjonarzy z wiarą i radością, z pewnością, że taka jest dla nich wola Boża.

Gdy człowiek rozpocznie już nową pracę, będzie musiał przyłączyć się do tych, z którymi będzie pracował. W wyniku tego zazwyczaj nie jest możliwe pozostanie połączonym w taki sam sposób z tymi, z którymi pracowało się wcześniej. Więzy emocjonalne mogą pozostać, ale więzi starego przymierza muszą zostać rozwiązane, aby utworzone być mogło nowe przymierze.

4. Wstępowanie do Grupy z Właściwych Przyczyn i we Właściwy Sposób

Ze względu na fakt, że z natury tego typu relacje są przymierzami, ważne jest również w jaki sposób człowiek przyłącza się do grupy. Jeden moment nieuwagi może zniweczyć wiele lat Bożej pracy.

5. Najlepszym Wzorem Są Rycerze Dawida

Ze wszystkich ludzi, którzy zgromadzili się wokół Dawida w trakcie czasu spędzonego na pustkowi, niektórzy stali się jego rycerzami. Trzech z nich stanowiło jakby jego tarczę ochronną. Następnie trzech, którzy stali się liderami dla trzydziestu i tych trzydziestu. W sumie trzydzieści siedem osób razem z samym Dawidem (II Samuela 23:8-39). Przede wszystkim charakteryzowało ich to, że:

- a. Byli odważni i wyćwiczeni w walce (I Kronik 12:1, 3, 24).

- b. Byli wyszkoleni w walce wieloma rodzajami broni, posługiwali się tak samo sprawnie obiema rękami (I Kronik 12:2).

- c. Mogli walczyć samodzielnie i Pan użył ich w ten sposób do osiągnięcia zwycięstwa w wielu ważnych bitwach (II Samuela 23:8-12).

- d. Głęboko kochali Dawida i byli mu wierni (II Samuela 23:13-17).
- e. Byli oddani Dawidowi i Królestwu, a nie sobie samym.
- f. Znali swoje miejsce w hierarchii (I Kronik 12:22, 38)

Joab nie był jednym z nich, mimo iż był dowódcą armii Dawida.

Uriasz Chetejczyk był jednym z rycerzy Dawida. Nawet kiedy Dawid zorganizował śmierć Uriasza, reszta z jego rycerzy nie zrezygnowała ze służby, ani go nie opuściła. Żaden z rycerzy Dawida nigdy go nie zawiódł! Dopiero gdy Dawid przekazał Królestwo Salomonowi jego rycerze przyrzekli wierność nowemu Królowi.

Nawet rycerze Saula nie opuścili go, ale pozostali mu wierni do końca i wrócili, aby zabrać jego ciało i pogrzebać go po tym, jak został zabity przez Filistyńczyków.

6. Joab – Człowiek o Wielkim Obdarowaniu, ale nie o Prawdziwym Sercu

Jeśli chodzi o Joaba Dawid popełnił straszny błąd i musimy wziąć to pod uwagę. Działania Joaba motywowane były egoistyczną ambicją, a nie lojalnością względem Dawida.

a. Szansę dla swojego awansu widział w śmierci Jebuzejczyków. Był motywowany egoistyczną ambicją, nie miłością do Dawida (I Kronik 11:6)

b. Gdy Dawid planował śmierć Uriasza Chetejczyka w bitwie, Joab pomagał mu w popełnieniu tego grzechu, ponieważ było to drogą do politycznego awansu. Nie napominał go, ani nie próbował go od tego odwieść, jak to powinien uczynić prawdziwy przyjaciel.

Później, gdy Dawid nauczył się już kilku rzeczy, był bardziej ostrożny. W I Kronik 12:17 sformułował kilka ważnych zasad, których powinniśmy przestrzegać.

7. Należy Zadać i Znaleźć Odpowiedź na Kilka Podstawowych Pytań

Gdy ludzie zaczęli garnąć się do tego nowego, popularnego ruchu ustanowionego przez Dawida, sformułował on cztery zasady, z których trzy są pytaniami na temat nastawienia ludzi względem niego i tych, którzy już są w przywództwie:

a. Czy przychodzisz w pokojowych zamiarach?

b. Czy przychodzisz mi pomóc?

c. Czy połączysz swoje serce z moim?

d. Daje również jasną przestrożę: „jeżeli zdradzisz mnie moim wrogom, niech Bóg patrzy i sprowadzi sąd, bo na moich rękach nie ma złego (przemocy)”

Błogosławieni są Ci, którzy Czynią Pokój

Nacisk w zwrocie „czyniący pokój”, zarówno w Grece, jak i w Hebrajskim, jest położony na naprawianie i wzmacnianie relacji. Dawid zadaje więc pytanie: „Czy przyszedłeś po to, aby wzmocnić relacje pomiędzy nami? Jeżeli przyszedłeś siac zamieszanie i podział pomiędzy nami, nie chcemy cię tutaj niezależnie od tego, jak jesteś obdarowany”.

Jedno Serce i Jeden Umysł w Jednym Miejscu

Drugie pytanie skupia się na ważnej sprawie, jaką jest jedność wizji. Aby grupa pracowała harmonijnie, musi mieć wypracowaną wspólną wizję. Szczególnym obowiązkiem lidera jest to wizję dostrzec i sformułować. Inni członkowie grupy mogą mieć do niej swój wkład, ale nie mogą kombinować i próbować osiągać swoich własnych celów. Muszą postrzegać siebie jako tych, którzy pomagają liderowi wypełnić jego wizję.

Jeśli człowiek posiada całkowicie odmienną wizję, nie może przyłączyć się do grupy i próbować narzucić ją liderowi albo grupie. Jeżeli jego wizja jest dla niego ważna, to lepiej będzie, jeżeli nie przyłączy się on do tej grupy i będzie sam pracował nad wypełnieniem swojej wizji.

Kiedy Serce Odkrywa Inną Wizję

Jedną z najtrudniejszych sytuacji powstaje wtedy, gdy w osobie, już po wstąpieniu do grupy, zaczyna rodzić się całkowicie odmienna wizja i osoba ta odczuwa potrzebę odłączenia się, w celu jej wypełnienia.

Powinny wtedy obowiązywać podstawowe zasady podobne do tych nakreślonych powyżej. Osoba ta powinna usłyszeć od Boga, że to jest właściwy czas, i że odejście w celu wypełnienia swojej wizji jest właściwą drogą., a następnie postąpić według tego, co usłyszała. Wskazane również by było, aby inni usłyszeli głos Boga i zgodzili się, że taka jest Jego wola. Człowiek, który rozumie czym jest przymierze i jest we właściwej relacji ze swoimi braćmi nie chciałby odejść bez poczucia bezpieczeństwa towarzyszącemu byciu wysłanym przez nich w radości i wierze.

Aby proces ten zakończył się sukcesem, wymaga dużej dozy troski i uczciwości.

Po zetknięciu się z wieloma sytuacjami tego typu uważam, że wskazane jest zacząć nową rzecz z dala od starego miejsca, na całkowicie dziewiczym gruncie, w całkowicie nowej sytuacji. Wtedy ludzie, z którymi się poprzednio pracowało, nie są przyciągani do tej nowej rzeczy. Jeżeli jest w tym przedsięwzięciu jest Bóg, to sprawi, że się ono powiedzie, a człowiek od nas odchodzący powinien mieć wiarę, żeby zacząć wszystko od zera.

Czy Twoje Serce Jest Połączone z Moim?

Nacisk, jaki Dawid kładzie na połączenie serc pokazuje nam, że w Królestwie Bożym ludzie mają być połączeni relacjami, a nie tylko przynależnością do tej samej organizacji. Nie mogą być tylko pracownikami lub „członkami załogi”. Musimy mieć społeczność lub „koinonię”. Paweł wielokrotnie wspomina o swoich „współpracownikach”, „współ-żołnierzach” i „współuczestnikach” itp. i za każdym razem używa słowa koinonia. Koinonia oznacza „być połączonym we wspólnym życiu lub bycie połączonym we wspólnym celu”.

Księga Kaznodziei Salomona 4:9-12 naucza o wartości partnerstwa w przymierzu. Po pierwsze odnosi to wszystko do małżeństwa, ale również do innych rodzajów przymierza między ludźmi. W obliczu narastającego konfliktu nadchodzących dni wybranie samotności nie będzie niczym mądrym. Czasami tylko bliska społeczność w przymierzu z braćmi będzie w stanie nas utrzymać.

Nie możesz Wypowiadać się bez Szacunku dla Głowy bądź Innych Członków Zespołu

Człowiek będący członkiem zespołu i jednocześnie wypowiadający się negatywnie o liderze będzie, jak to opisał Dawid, zdradzał swojego brata w przymierzu na rzecz wrogów (Szatan jest oskarżycielem braci). Konfrontacja oparta na miłości i lojalności (według Mateusza 18:15-17) nie jest grzechem, ale częścią prawdziwej relacji, jeżeli tylko naszym celem jest pozyskanie brata.

Oczywiście każdy lider będzie popełniał błędy. Jeżeli jednak nie będzie starał się ich ukrywać i w Boży sposób będzie sobie z nimi radził, to z punktu widzenia Boga wszystko będzie z nim w porządku i Bóg będzie bronił swojego sługi i osądzi tych, którzy będą przeciwko niemu działać i wypowiadać słowa.

8. Nie Wchodź w Nic w Pośpiechu

W świetle tego wszystkiego stawanie się członkiem jakiejś grupy nie może być traktowane z lekceważeniem. Potrzebny jest okres „poznawania się”, podczas którego forma naszej relacji może zostać jasno określona.

Paweł, nauczony doświadczeniem, upominał Tymoteusza, aby „Ręk na nikogo pochopnie nie wkładał”, mając na myśli prawdopodobnie wyznaczanych starszych.

W sytuacji, gdy powołaniem jakiegoś człowieka może być wstąpienie do danej grupy, należy poczynić odpowiednie przygotowania, które umożliwią weryfikację tego powołania bez wiążących deklaracji z żadnej strony. Mógłby on zostać zaproszony do uczestnictwa w części lub wszystkich spotkaniach grupy, z jednoczesnym zastrzeżeniem, że może zostać poproszony o opuszczenie spotkania, gdy jakiś delikatny, prywatny temat się pojawi.

W przypadku grupy nie jest właściwa sytuacja, gdy lider lub którykolwiek z członków bez konsultacji z innymi zaprasza nowego członka do Zespołu. Nowa osoba musi pasować do całej grupy i cała grupa powinna się z nią najpierw spotkać i wspólnie podjąć decyzję. Z drugiej strony nie powinno być w grupie aury wyjątkowości, kiedy to nikt nowy nie jest zapraszany do zespołu. Cała grupa musi być otwarta na nowe osoby i gotowa przyjąć każdego, kogo Bóg rzeczywiście przysłał, aby ich wzmocnić.

Kiedy grupa zapozna się z nową osobą i zrozumiany zostanie rodzaj i rozmiar jej obdarowania, należy stworzyć miejsce na poziomie wyznaczonym przez Boga dla tej osoby. Wszyscy musimy trzymać się naszych ról i funkcji z dozą pokory i elastyczności. Musimy być gotowi na zmiany. Musimy pozwolić nowoprzybyłej osobie o większym od nas obdarowaniu pójść dalej, niż my, sięgnąć po rolę, którą Bóg jej wyznaczył.

np. Barnaba i Paweł. Barnaba odnalazł Pawła (Saula) i przyprowadził go do Antiochii. Wkrótce zrozumiał, że Paweł jest bardziej obdarowany niż on sam. Wycofał się więc i pozwolił Pawłowi przejąć swoją funkcję i stać się liderem zespołu (Dzieje 11 aż do Dzieje 15).

VI. RYCERZE KRÓLESTWA

Rycerze Królestwa muszą być:

A. Więksi niż Jan Chrzciciel – Mateusza 11:11

JANA 5:31-35 – był światłem gorejącym i świecącym

JANA 1:5 – nie był tym światłem; był wysłany, aby zaświadczyć o tym świetle

JANA 8:12; 9:5 - Ja jestem Światłem Świata

MATEUSZA 5:14 – Wy jesteście Światłem Świata

MATEUSZA 11:11-14 – najmniejszy w Królestwie jest większy

B. Silni Przynajmniej tak, jak Dawid – Zachariasza 12:8

C. Potężni Mocą i Czynem

Jezus – Człowiek potężny Mocą i Słowem

Łukasza 24:19, Dzieje 10:38

Na Uczniów –

Duch przychodzi

Dzieje 2:1-4

Moc Uwolniona

Dzieje 2:43, Dzieje 4:31

Duch Wylany

Dzieje 4:31

Moc Uwolniona

Dzieje 4:8-16, 33; Dzieje 5:12

Szczepan – człowiek potężny Mocą i Słowem

Dzieje 6:5, 8

Filip – człowiek potężny Mocą i Słowem

Dzieje 8:4-8

D. Potężni przez Ducha

Weźmiecie Moc Ducha Świętego, kiedy zstąpi na was. Dzieje 1:8

Duch zstąpił w potężny sposób.

a. Samson – Sędziów 13:25; 14:6, 19; 15:14; 16:28

b. Gedeon – Duch zstąpił w potężny sposób na Gedeona, gdy ten zadął w Trąbę. Sędziów 6:34

c. Saul – I Samuela 10:6, 10; 11:4-7, zwłaszcza 6; później zstąpił na niego Zły Duch. I Samuela 18:10

d. Dawid – I Samuela 16:13

- **Dwóch Ludzi zostało zniszczonych przez Moc swojego Namaszczenia**
- **Dwóch Ludzi wiernie służyło przez całe swoje życie pomimo Mocy swojego Namaszczenia**
- **Moc bez Charakteru jest Niebezpieczna**

Im Większa Moc – tym Większy Upadek – jeżeli otworzymy się na Diabła.

a. **Samson** jest archetypem – Alegorią tego, co dzieje się z ludźmi, którzy są Namaszczeni, ale nie są Poświęceni.

To, co kiedyś było Postrachem Wroga, staje się jego Zabawką i Przednim Sportem

b. **Saul** jest Dosłownym Przykładem Człowieka, który był Potężnie Namaszczony, ale nie był Poświęcony

Tak potężnie, jak przebywał na nim Duch Boga, zstąpił na niego Zły Duch. I Samuela 18:10

c. **Dawid** jest dosłownym przykładem Człowieka, któremu się udało. Był potężnie namaszczony, ale jednocześnie Poświęcony.

Nie mamy czasu, aby mówić o Samsonie, Gedeonie, Aleksandrze Kotlarzu, Ananiaszu i Safirze, Tymoteuszu i innych.

E. Co sprawiło, że Saul upadł, a Dawid ustał?

Musimy to wiedzieć, aby móc uczyć się na ich przykładzie.

1. Nastawienie do szukania Boga

Saul Tylko Ustami Szukał Boga

Robił to, co było wymagane, ale nie miał serca dla Boga

I Samuela 14:18-20, 36, 37

Cały naród nie szukał Boga za dni Saula (I Kronik 13:1). Nastawienie lidera wpływa na wszystkich!

Dawid Poszukiwał Prawdziwej Relacji z Bogiem

Prawdziwe serce dla Boga – Rzeczywiście szuka Boga. Psalm 42:2

Ze wzrostem Odpowiedzialności – Coraz Gorliwsze Szukanie

„Sprowadźmy Skrzynię Boga naszego do siebie”. I Kronik 13:1

Pragnął zbudować Dom Odpoczynienia dla Arki Przymierza. I Kronik 28:2

Zawsze Szukał Oblicza Bożego. Nie pozwolił, aby zapracowanie okradało go z Czasu z Bogiem.

Syklad – Szukał Boga. I Samuela 30:6-8

Szukał Boga, gdy potrzebował strategii do zwycięstwa nad Filistynami - II Samuela 5:10-12, 17, 19, 23, 25.

2. Nastawienie do przywództwa

Prowadzenie Saula charakteryzowały Ostry Legalizm i Autorytaryzm.

Saul rządził dzięki swoim naturalnym umiejętnościom, ale czuł się niepewnie, zamiast poznać Boga i czuć się pewnie w Nim. I Samuela 14:24

Saul Kierowca – Rządy Strachu nad podwładnymi, np. Pogoń Filistynów

Dawid – Lider, za którym inni Liderzy Chętnie Podążali -

Nie Legalistycznie Narzucony Autorytet.

Pasterz Domu Izraelskiego. Ojciec.

Przyjemny Psalmista. Radość w Uwielbieniu i oddawaniu Czci.

Delikatny, nie gardził Słabymi.

3. Nastawienie do Wyjątkowości i Pozycji

W przypadku Saula wszystko wyglądało dobrze do momentu, gdy otrzymał pozycję – nie umiał sobie z tym poradzić

Budowanie imperium. Gromadził dla siebie – I Samuela 14:52

Zazdrościł Dawidowi – I Samuela 18:6-16

Uczcij Mnie Przed Ludźmi – I Samuela 15:12, itp.

Dawid – Prawdziwie Pokorny

Jestem słaby, pomimo namaszczenia na Króla – II Samuela 3:39

Chętnie służyłby pod Saulem, nie szukał pozycji dla siebie.

Mimo iż było to trudne postępował praworządnie I Samuela 18:14-16

Dawid starał się być związanym w sercu ze swoimi Rycerzami.

Pozwalał im działać i Konsultował się z nimi – I Kronik 13:1

4. Nastawienie Saula względem własnej Inicjatywy Liderów. Ze względu na własne poczucie niepewności czuł się przez nich i przez ich Obdarowanie zagrożony.

Zabić ich! Takie było jego nastawienie względem Dawida, Jonatana i wszystkich innych, którzy stanowili zagrożenie dla jego pozycji albo weszli mu w drogę.

Zawsze martwił się o to, co ludzie o nim myślą i czy oddają mu należny hołd.

Nastawienie Dawida Nawet do Tych, którzy Żle się z Nim Obeszli lub Byli Mu Przeciwni

Do tych, którzy byli mu wierni. Byli mile widziani, Dawid cieszył się z ich siły i dawał im pole do działania.

Do tych, którzy nie byli mu wierni. Bez Odwetu – Honor i Poddanie – niech Pan się z nimi rozprawi.

Wielokrotnie okazał się życzliwy – Mefiboszet II Samuela 9:1, Chanun II Samuela 10:1

Był łaskawy dla tych, którzy mu się przeciwstawili, ale nie słaby.

Nie martwił się o to, co pomyślą o nim ludzie, ale o to, co myśli o nim Pan (I Samuela 6:20-21).

5. Rozwiązanie sprawy Jebujejczyków

W Sędziów 1:8 Izrael zajął Jerozolimę. Wers 21 – jednak Jebujejczycy wciąż tam mieszkali.

Dom Beniamina nigdy nie pozbył się Jebujejczyków.

Saul pochodził z Domu Beniamina. Całe życie mieszkał z Jebujejczycami.

Gdy Dawid Wstąpił na Tron

Jego pierwszym przedsięwzięciem było pozbycie się ich. II Samuela 5:1.

Napomnienie Pawła dla Tymoteusza, Męża Bożego. Był to nowotestamentowy odpowiednik pozbycia się Jebujejczyków. I Tymoteusza 6:3-16, II Tymoteusza 2:19-26.

VII. JEZUS UTWORZYŁ ZESPÓŁ, KTÓRY BYŁ W STANIE POSZERZYĆ KRÓLESTWO I ZDOBYĆ MIASTO

Najlepszy model dostępny w Piśmie został stworzony przez samego Jezusa, który wytrenował Dwunastu na pierwszą Grupę Apostolską. Jednak zasady, których nauczał, odnoszą się do wszystkich zespołów – w Lokalnym Kościele, w Grupie Apostolskiej, czy też w innym rodzaju Służby. W Ewangeliach bardzo wyraziście sportretowany jest Piotr i na przykładzie tego, jak Jezus prowadził go krok po kroku przez wiele doświadczeń, możemy się nauczyć wielu zasad. Ze względu na właściwą reakcję ze strony Piotra, stał się on w końcu potężną służbą Apostolską.

A. Kroki w Życiu Piotra

1. Zmiana Umysłu, czy Zmiana Życia? – Jana 1:35-42

Jan Chrzciciel wskazuje na Jezusa. Andrzej znajduje Piotra. „Znaleźliśmy Chrystusa”. Zaczęli za Nim podążać. Zdecydowali się „wierzyć w Niego”.

Oni zainicjowali i zdecydowali o wszystkim.

Pierwsze Spotkanie z Jezusem zmieniło opinię Piotra o Nim, ale nie relację z Nim. Zmieniło jego opinię, ale nie życie.

a. Jezus Prorokuje „Ty jesteś Szymon, będziesz zwany Piotrem”

Szymon: Trzcina – zawsze wygina się na wietrze

Harken - słuchanie z zamiarem bycia posłusznym temu, co się usłyszy

Piotr: Petros – głaz lub kamień, który można wykorzystać do budowania; ale zbudowany na „Petra”, wielkim kamieniu - fundamencie

2. Piotr słyszy Ewangelię Królestwa – Marka 1:14-20

Sześć do ośmiu miesięcy później Jezus przyszedł głosząc ewangelię („dobrą nowinę”) o Królestwie.

Oferta zawierała propozycję ponownego ustanowienia Władzy i Rządów Boga, które zostały utracone po tym, jak Adam wybrał niezależność. Tylko wtedy, gdy ta władza zostanie zaakceptowana, wybaczone i zakończone mogą być bunt i grzechy popełnione w przeszłości.

Królestwo nie jest miejscem, ale relacją między człowiekiem i Bogiem, w którym Bóg rządzi jako czyniący dobro Władca nad człowiekiem, który z własnej woli i w radosnym poddaniu reaguje na tą władzę, będąc doskonale posłusznym. To właśnie doskonale posłuszeństwo sprawia, że Niebo jest Niebem! Niezależność natomiast czyni Piekło Piekłem.

To jest chwila „Kairos”. Jezus wzywa ich wtedy do podjęcia decyzji.

Jest to przymierze „diatheke”. Mogą ofertę przyjąć lub odrzucić, ale nie mogą zmienić warunków.

Efektom będzie to, że zostaną całkowicie przemienieni w „rybaków ludzi”.

Piotr decyduje się porzucić swoje sieci i podążać za Jezusem.

3. Współpracownik Boga, czy Pracujący dla Boga? – Łukasza 5:1-11

Jakiś czas później Piotr znowu łowi ryby. Co się stało?

Działał we własnej sile i nie odniósł sukcesu.

Wrócił do tego, do czego czuł się kompetentny – łowienia ryb! Jezus zaingerował jednak w sytuację i sprawił, że Piotr zawiódł i w tym miejscu.

Gdy Piotr zrobił to na słowo Jezusa, sukces, jaki odniósł, przekroczył jego najśmielsze marzenia.

To miało nauczyć go bardzo ważnej zasady. Nie jesteśmy powołani do pracy dla Boga – mamy być pracownikami razem z Nim.

Jezus jest doskonałym przykładem. Nigdy nie zrobił nic sam od siebie. Jana 5:19, 5:30, itp.

Piotr zobaczył swoją grzeszność „Odejdź ode mnie Panie” – wers 8.

Nie bój się, od tej pory ludzi łowić będziesz – wers 10.

4. Rozpoznawanie i Przyjmowanie Zwierzchnictwa przez Objawienie – Mateusza 16:16-20; 21-27

Kim według was Ja jestem? Odpowiedź musi być z objawienia

Nawet prawdziwe objawienie nie daje prawa do korygowania, czy stawiania siebie nad Głową. Piotr kwestionuje Wizję.

5. Najsilniejsze Konie są Najtrudniejsze do Okiełznania – Mateusza 17:1-9

Trójka tych, którzy mieli największy potencjał, musiała stanąć oko w oko z ponadnaturalnym, aby rozpoznać kim naprawdę dla nich był Jezus i nie kwestionować wizji, której udzielał im Bóg. Musieli zostać utemperowani i okiełznani, zanim ich dar mógł zacząć prawidłowo działać w Zespole Królestwa.

To jest mój Syn umiłowany – Jego Słuchajcie! Nigdy już więcej nie kwestionowali Jego przywództwa.

6. Test Urazy – Jana 6:41-71

Jezus stał się bardzo popularny po sprawieniu wielkiego cudu.

Nauczał tłumy czegoś bardzo kontrowersyjnego i obraźliwego. Powiedział do zebranych Żydów „Żeby mieć dział ze Mną, musicie jeść moje ciało i pić moją krew”.

Wielu zostało urażonych i odeszli. Piotr także czuje urazę, ale nie może odejść. Wie, kim jest Jezus i pozostaje wierny oddaniu płynącego z jego serca.

Jezus pyta „Czy i wy chcecie odejść?” Piotr odpowiada „Panie! Do kogo pójdziemy? Ty masz słowa życia wiecznego. A myśmy uwierzyli i poznali, że Ty jesteś Chrystusem, Synem Boga żywego”.

7. Test wiary – Mateusza 14:22-33, Marka 11:22-24

Gdzie jest wasza wiara? Czy Syn Człowieczy znajdzie wiarę na ziemi (Łukasza 18:8)?

O głupi i gnuśnego serca, by uwierzyć we wszystko, co powiedzieli prorocy.

Jezus zganiał ich za ich niewiarę.

Mieście wiarę, która należy do Boga! Potrzeba Bożej wiary – Marka 11:22-24

To w Jego życiu „Uchwycić się życia wiecznego, do którego też zostałeś powołany” I Tymoteusza 6:12

Wiara przychodzi przez intymność i poznanie Boga. Łatwo jest Go usłyszeć, jeżeli żyjesz blisko Niego.

8. Moc do Testu Modlitwy Łukasza 11:1-23; 18:1-8, Mateusza 26:36-46

Jezus naucza o pięciu poziomach modlitwy. (Łukasza 11:1-23)

Tylko jeden z uczniów poprosił, aby nauczyć go jak się modlić – i nie był to Piotr! (Łukasza 11:1)

Zasnęli, gdy próbowali i nie mogli czuwać nawet przez jedną godzinę. (Mateusza 26:26-46)

Musieli nauczyć się modlić tak jak Syn (Jana 16:23-30), a nie jak petent.

9. Test Współzawodnictwa w Zespole. Mateusza 18:1-5; 20:20; 23:8-12; Marka 9:33-37; 10:35-45, Łukasza 9:46-48; 22:24-30

Który jest największy? Sprzecząją się, dyskutują i debatuja na ten temat.

Silniejsze niż inne więzy są więzy w rodzinie. Jakub, Jan i ich matka usilnie starają się realizować ambicje rodzinne.

Piotr i Jan nigdy nie robią nic razem. Nawet się specjalnie nie lubią. To się musi zmienić.

Piotr nie ma takiej intymności z Jezusem jak Jan. Nie jest tak blisko.

10. Test Upominania i Smagania. Bóg smaga, upomina i chłoscze każdego syna, którego przyjmuje – Hebrajczyków 12:5-8

Robi to dla ich dobra. Aby mieli udział w Jego świętości. Aby brali z Jego boskiej natury.

Powolał nas do Jego Chwały i Doskonałości. II Piotra 1:3

Dla każdego etapu rozwoju fizycznego jest odpowiednik świecie duchowym.

Poniższe słowa opisują poszczególne etapy. Są to:

Brephos - ssące niemowlę

Nepois - „jeszcze nie mówiący”, brzdąc, małe dziecko

Paidon - dziecko szkolone, uczone dyscypliny

Technon - nastolatek, który został nauczony posłuszeństwa, i który akceptuje i cieszy się z życia w posłuszeństwie, ale nie jest jeszcze dojrzały

Huios - Dojrzały Syn (rodzaj męski lub żeński) w wieku ponad 30 lat

stał się (lub stała się) jak Ojciec

wszedł już w posiadanie swojego dziedzictwa

Neaniskos - młody mężczyzna (młoda kobieta), w wieku pomiędzy 30 i 40 lat, wyposażony i przygotowany do wojny

11. Jana 13:1-17 – Test Mycia Stóp

Piotr nie chciał, aby Jezus umył jego stopy. W odpowiedzi usłyszał, że jeżeli jego stopy nie zostaną umyte, to nie będzie mógł mieć udziału z Jezusem. W reakcji na te słowa Piotr powiedział „Umyj mnie całego”.

Musimy zrozumieć co to oznacza i robić to pomiędzy sobą nawzajem. Do naszych obowiązków ojca i lidera należy mycie stóp tym, którym służymy. Jesteśmy powołani również do mycia stóp tym, którzy są nam równi. Powinniśmy być bardzo ostrożni, jeżeli chodzi o mycie stóp komuś postawionemu ponad nami.

12. Mateusza 26:31-35; Łukasza 22:31-34, 54-62; Jana 13:36-38, 21:15-22 – Test Ciała i Test Ducha. Uczenie się różnic, zwłaszcza jeśli chodzi o miłość

W relacjach pomiędzy uczniami, których wybrał Jezus, było wiele problemów i kombinowania.

Zespół nie mógłby utrzymać się w jedności bez rozwiązania tych kwestii.

Uczniowie nie kochali Boga, siebie nawzajem i Zgubionego Świata tak, jak powinni.

Potrzebowali czegoś spoza nich samych, co sprawiłoby przemianę.

Jezus wskazuje tą potrzebę oraz mówi, że odpowiedzią jest Boża, ponadnaturalna miłość Agape.

Piotr ma szczerą miłość „Philea” do Jezusa, ale ta musiała zostać zmieniona w miłość „Agape”

Piotr nie zna swojej potrzeby, ale wychodzi ona na jaw po zaparciu się Jezusa. Piotr gorzko płacze nad swoją porażką.

Piotr musi czekać aż do dnia Pięćdziesiątnicy, aby otrzymać ten rodzaj miłości. Później może się nią cieszyć.

13. Test Strachu Łukasza 1:69-75; II Tymoteusza 1:5-8, I Jana 4:16-20; Dzieje 4:31-34

Strach musiał Odejść! Strach to nie tylko rodzaj emocji. To duch, których nie pochodzi od Boga. II Tymoteusza 1:5-8

Jest to Boża obietnica zawarta w przymierzu. Łukasza 1:69-75

Boża miłość agape go pokonuje. I Jana 4:16-20

14. Test Cierpliwości (Łukasza 24:29) Przemienieni w Pokoju Na Piętrze (Dzieje 2:1-4; 4:33)

Musieli czekać „aż do”. Ze wszystkich uczniów Jezusa tylko 120 wytrwało do „aż do”.

W końcu nadszedł właściwy moment i Duch na nich zstąpił. Od tego momentu wszystko było inne.

Wyszli zupełnie inni, niż weszli. Wszystko się Zmieniło i Miasto zostało gwałtownie zajęte.

Piotr odegrał ważną rolę.

Byli w wielkiej jedności.

15. Piotr, już jako Członek Nierozdzielonego Zespołu, który Trwa w Jedności

Piotr trwa razem z jedenastoma.

Piotr i Jan robią wszystko razem.

- a. Piotr ma już Miłość Agape. (II Piotra 1:15)

- b. Piotr może się modlić (Dzieje 9:40; 10:9)

- c. Piotr ma teraz wiarę (II Piotra 1:1)

- d. Piotr głosi teraz Odważnie i Bez Strachu Ewangelię (Dzieje 4:8-19)

16. Piotr, Wielki Człowiek Mocy i Cudów

Jest to jednak wynikiem ich wspólnej Łaski i jedności (Dzieje 4:33).

Wielkie znaki i cuda dzieją się przez niego (Dzieje 3:6-16; 5:12-16; 9:34, 40).

VIII. KLUCZ DO OKREŚLONYCH ZNAKÓW I CUDÓW, OGŁASZENIE, ŻE KRÓLESTWO PRZYBLIŻYŁO SIĘ

Te znaki (semeion) to coś innego, niż dar uzdrawiania, nawet w przypadku oczywistych cudownych uzdrowień. To znaki od Boga w pierwszym rzędzie dające świadectwo o Jego Synu Jezusie, a poza tym, aby potwierdzające Jego Słowo i uwiarygodniające Jego posłańców, którzy to Słowo dostarczają.

Każdy z nich jest nie tylko wielkim cudem, ale również w alegoryczny sposób pokazuje jakąś wielką prawdę na temat Królestwa. Widać to szczególnie w Ewangelii Jana, w której, pod kierownictwem Ducha Świętego, Jan wybrał Osiem „Znaków”, aby pokazać Szkielet, na którym zbudowana jest cała Ewangelia.

1. Jana 2:1-11 Zamiana Wody w Wino na Weselu

Zaraz po tym następuje spotkanie Jezusa z Nikodemem i nauczanie o potrzebie bycia narodzonym na nowo, aby móc wejść do Królestwa.

2. Jana 4:12 – Jana 5:10 Syn Dworzanina

Różnica pomiędzy opieraniem się na czyjeś wierze i zdobywaniu wiary poprzez opieranie się na Słowie.

3. Jana 5:1-10 Uzdrawienie sparaliżowanego Człowieka przy Sądawce Betezda

Pozostawienie za sobą paraliżującego wpływu ran, skaleczeń, urazów naszego starego życia oraz ciągłych wymówek od bycia czym powinniśmy być i nie robienie tego, co powinniśmy robić. Zamiast tego po prostu podnosimy się przez wiarę w odpowiedzi na Słowo Jezusa, aby żyć pełnym chwały, nowym Życiem.

Jezus zadał w 6 wersecie dziwne pytanie: „Chcesz być zdrowy?”

W wersecie 7 sparaliżowany podaje trzy wymówki, mające usprawiedliwić spowodowany paraliżem brak aktywności przez tyle lat.

W wersecie 8 Jezus wydaje w odpowiedzi trzy polecenia wymagające natychmiastowego posłuszeństwa i człowiek zostaje uzdrowiony.

Musimy zareagować w taki sam sposób, aby zobaczyć cud.

4. Jana 6:1-14 Nakarmienie Pięciu Tysięcy

Stawanie się Cudownym Kanalem dla Jezusa, aby mógł przepływać przez nas i być Chlebem Życia, który może rozmnożyć niewystarczające naturalne zasoby i w ponadnaturalny sposób nakarmić tłumy.

5. Jana 6:15-21 – Jezus (a przez chwilę również Piotr) chodzą po Wodzie

Jezus pokonuje straszliwy demoniczny Sztorm, a po drodze zaspokaja wielką potrzebę.

6. Jana 9:1-7, 12-34 Uzdrawienie Ślepego od urodzenia

Jezus uzdrawia ślepego człowieka, aby pokazać ślepotę ludzi oddanych religii, którzy opierają się Jemu i Jego przynoszącemu zmiany Słowu. Ten ślepiec nie był większym grzesznikiem, czy gorszym człowiekiem, od kogokolwiek innego. Został on wybrany przez Boga na znak ukazujący religijną ślepotę Żydów i przez który Bóg mógł zostać wywyższony. Jeśli nie staną się posłuszni Słowom Jezusa jak dzieci, ich ślepotą pozostanie.

7. Jana 11:1-45 Wskrzeszenie Łazarza z Martwych

To miało udowodnić, że Jezus jest Zmartwychwstaniem i Życiem. Był to także cud, który sprowokował Ducha Śmierci do ataku na Jezusa i zabicia go. Śmierć Jezusa umożliwiła zniszczenie Ducha Śmierci.

8. Jana 21:1-14, Łukasza 24:13-53, Dzieje 1:1-8 Po Jego Zmartwychwstaniu

Jezus pojawił się i uczynił kilka potwierdzających cudów, aby przekonać uczniów i sprawić, aby zobaczyli Królestwo i byli gotowi otrzymać moc, mającą umożliwić im drastyczne poszerzenie Królestwa.

IX. KLUCZ DO CUDÓW UZDROWIENIA I WYGANIANIE DEMONÓW – CZYNIEŃ KRÓLESTWA ZNANYM I „W ZASIĘGU RĘKI”. W REZULTACIE TEGO ŁATWO JEST TŁUMOM ZOBACZYĆ KRÓLESTWO I WEJŚĆ DO NIEGO

Jezus rozpoczął swoją służbę od wyganiania demonów i uzdrawiania wszystkich chorych, którzy zostali do niego przyproawadzeni. Kiedy posłał Dwunastu (Łukasza 9:1-8), a potem Siedemdziesięciu (Łukasza 10:1-10), nadał im autorytet do wyganiania demonów i uzdrawiania chorych. Powiedział im, żeby ogłaszali przybliżenie się Królestwa.

Potem dał im autorytet nad całą mocą wroga i obiecał im, że nic nie będzie w stanie wyrządzić im krzywdy (Łukasza 10:17).

Jest to jedyne zapisane miejsce, w którym możemy przeczytać, że Jezus radował się w duchu i ogłaszał, że widział Szatana strąconego z nieba.

W Dniu narodzin Kościoła wydarzył się cud. Stało się to charakterystyczne również dla późniejszych etapów jego życia. W ten sposób pokonywał wszystkie przeszkody i wygrywał ze wszystkimi przeciwnościami.

W Dziejach 4:29-31, stając w obliczu bardzo silnej opozycji, Kościół prosił o „Odwagę w głoszeniu Słowa Bożego poprzez znaki, cuda i uzdrowienia dokonane w Imieniu Jezusa”.

Gdy Izajasz zobaczył nikczemność i ciemność pośród odrzucających Boga ludzi, którzy szukali czarodziejów, wiedźm i oddawali cześć Duchowi Śmierci, zamiast Bogu Żywemu, zawołał w Izajasza 8:18: „Co zrobisz Panie?” Duch Chrystusa, wskazując na swoje wcielenie, odpowiada „Oto ja i dzieci, które mi dał Pan, jesteśmy znakami i przepowiedniami przepowiedniami Izraelu”.

Ten sam werset jest cytowany w Hebrajczyków 2:13, po którym Pismo od razu mówi o mocy do zniszczenia diabła i wszystkich jego dzieł.

Bez tego pełnego mocy Klucza nie mamy możliwości poszerzania Królestwa. Jednak Kościół weń wyposażony będzie z mocą poszerzał Królestwo, wbrew wszelkim przeciwnościom i nic nie będzie w stanie go zatrzymać.

Każdy Kościół wymieniony w Piśmie był założony i umocniony poprzez pokaz wspaniałych znaków i cudów oraz przez objawienie się w mocy Ducha Świętego.

Paweł stwierdza w Rzymian 15:18, że to właśnie dzięki znakom i cudom „rozkrzewił ewangelię Chrystusową”, mając przy tym na myśli, że „przywiódł pogan do posłuszeństwa, słowem i czynem”.

Autor Hebrajczyków pisze „jakże my ujdziemy cało, jeżeli zlekceważymy tak wielkie zbawienie? Najpierw było ono zwiastowane przez Pana, potem potwierdzone przez tych, którzy słyszeli, a Bóg poręczył je również znakami i cudami, i różnorodnymi niezwykłymi czynami oraz darami Ducha Świętego” (Hebrajczyków 2:3-4).

DODATKI

O HADESIE I DUCHU ŚMIERCI

1. Hades dosłownie oznacza „świat niewidziany; świat niewidzialny”. Zazwyczaj jest rozumiany jako Świat, który nie jest ani częścią Ziemi, ani częścią Świata Nieba. Wyobrażano go sobie zazwyczaj jako słabo oświetlone miejsce cieni, bez materii i rzeczywistości.

Wydaje się to być miejsce lub stan, w którym przebywają niezbawione duchy tych, którzy doświadczyli śmierci fizycznej. Jest to raczej miejsce tymczasowego przebywania, inne niż ich ostateczne przeznaczenie – stan Piekła (*Gehenna*), który zwany jest drugą śmiercią.

2. Wydaje się również, że można zostać przywróconym do życia z Hadesu, ale nie z Piekła

3. Hades nie jest pośrednim miejsce lub stanem dla wierzącego. Zgodnie z Pismem „Bycie nieobecny w ciele to znaleźć się przed Panem”. Złoczyńca ukrzyżowany razem z Jezusem usłyszał od Niego „Zaprawdę powiadam ci, dziś będziesz ze mną w raju”.

4. Każdy przykład z Biblii, każdy przypadek z mojego własnego doświadczenia i każda historia, co do której byłem w stanie ustalić fakty pokazują, że jeżeli jakaś osoba umarła i została przywrócona do życia, to wskrzeszenie miało miejsce nie dłużej niż trzy dni po śmierci. Jedynie wskrzeszenie Łazarza stanowi wyjątek. Wygląda na to, że w tym wypadku Jezus celowo odczekał cztery dni i pozwolił, aby ciało zaczęło się rozkładać. Dlaczego?

5. Być może czekając cztery dni Jezus demonstrował swoją całkowitą władzę nad Śmiercią i Hadesem. Jezus dokonał celowej inwazji na terytorium Ducha Śmierci. Z jakiegoś powodu sprowokowało to Ducha Śmierci do ataku i zabicia Jezusa. W rezultacie tego Duch Śmierci sam został „zniszczony” lub, dokładniej, „uczyniony bezsilnym” (od greckiego katargeo) poprzez śmierć Jezusa.

6. Jezus został wskrzeszony po trzech dniach, tak jak sam wielokrotnie prorokował. Wydaje się to być dosyć znaczące. Na pewno jest ważne. Ale dlaczego jest takie znaczące?

7. Gdy Jezus został wskrzeszony, wyjątkowo zostało to nazwane „Chwałą Ojca”. Nikt nigdy nie umarł jak Jezus i nikt nigdy nie został wskrzeszony jak Jezus.

Rzymian 6:9-11: „Wiedząc, że zmartwychwzbudzony Chrystus już nie umiera, śmierć nad nim już nie panuje. Umarłszy bowiem, dla grzechu raz na zawsze umarł, a żyjąc, żyje dla Boga. Podobnie i wy uważacie siebie za umarłych dla grzechu, a za żyjących dla Boga w Chrystusie Jezusie, Panu naszym”.

Jego zmartwychwstanie było wyjątkowe i chwalebnie inne z kilku powodów, które zostały dokładnie omówiony w innych Szkołach Słowa.

8. Wygląda na to, że Śmierć i Hades są ściśle powiązane i zawsze działają jako partnerzy. Czasami nazwy Śmierć i Hades są używane zamiennie jako synonimy.

Duch Śmierci może działać tylko tam, gdzie jest Grzech, z którym człowiek się nie rozprawił. W momencie gdy przyjmujemy moc Śmierci Jezusa, Duch Śmierci nie może nas już dotknąć. Jest bezsilny w tej kwestii. I Koryntian 15:56-57 mówi, że „żądłem śmierci jest grzech”, ale teraz śmierć straciła swoje żądło.

Duch Śmierci może również używać swojej strasznej mocy, jeżeli jest poważany, honorowany, jeżeli oddaje mu się cześć przez okultystyczne ofiary z krwi, a także w trakcie ceremonii i nabożeństw pochwalnych na cześć zmarłych i ich grobów. Duch ten może mieć ogromną moc w określonych miejscach kuli ziemskiej, w których miały miejsce przemoc i niesprawiedliwy przelew krwi. Na przykład działalność voodoo może spowodować śmierć osób, również tych, które w voodoo nie wierzą.

Duch Śmierci nie oddał swojej mocy z własnej woli. Wciąż próbuje pozować na takiego, który ma moc do decydowania o czasie i rodzaju naszej śmierci. Przez zwodnicze kłamstwa, a zwłaszcza przez strach, będzie próbował wmawiać nieuchronność śmierci nawet wierzącym, jeżeli ci będą wystarczająco niemądrzy, żeby słuchać jego kłamstw.

Duch ten będzie usiłował przekonać ludzi, czasami nawet wierzących, że lepiej jest dla nich, żeby umarli, niż żeby żyli. Może doprowadzić ich nawet do samobójstwa.

Duch Śmierci współpracuje z innymi duchami, takimi jak Duch Raka, a także Duch Strachu, aby przekonać ludzi do przyjęcia śmiertelnej choroby, która w efekcie doprowadzi ich do przedwczesnej śmierci.

Musimy zrozumieć to wszystko, jeżeli chcemy widzieć wzrost skuteczności służby uzdrowienia. Żeby ktoś został uzdrowiony, często trzeba najpierw rozprawić się z Duchem Śmierci / lub Duchem Lęku przed Śmiercią i wygonić je jeszcze przed zajęciem się problemami zdrowotnymi, które mogą być przyczyną choroby. Ponieważ Duch ten jest Duchem dominującym, usunięcie go powoduje utratę mocy przez inne działające w danej sytuacji Duchy, takie jak na przykład Duch Raka. W efekcie tego rozprawienie się z nimi jest o wiele łatwiejsze.

Gdy tylko Śmierć Jezusa zostaje przyjęta, Duch Śmierci staje się bezsilny. Jesteśmy wolni od Śmierci i od lęku przed Śmiercią, jeżeli tylko wierzymy w to, co Jezus powiedział w Objawieniu 1:17-18:

„Nie lękaj się, Jam jest Pierwszy i Ostatni, i żyjący. Byłem umarły, lecz oto żyję na wieki wieków i mam klucze Śmierci i Piekła (Hadesu – tłum.)”.

Jezus ma teraz klucze Śmierci i Hadesu. Jezus, nie żaden zły duch. Możemy być pewni, że żaden demon, żadna choroba, ani żadne okoliczności nie mogą nam przedwcześnie odebrać życia, tak samo jak nie mogły tego zrobić w przypadku Jezusa, zanim nie nadszedł Jego czas. Na tej Ziemi będziemy tyle dni, ile Bóg nam wyznaczył i nic nie może nam tego odebrać. A w wyznaczonym przez Niego czasie odejdziemy i będziemy na zawsze z Panem.

Śmierć naprawdę pochłonięta jest w zwycięstwie.

PIENIĄDZE, POTĘŻNY KLUCZ KRÓLESTWA

Pieniądze to Wielki Klucz Królestwa. Wróg jednak wie jak używać tego Klucza o wiele lepiej, niż Kościół, i wykorzystywał go bardzo umiejętnie przeciwko Królestwu Bożemu.

Wiele ugrupowań ideologicznych, takich jak Świecki Humanizm, Islam, Filozofie Okultystyczne, polityczny ugrupowania homoseksualistów, ACLU, Ekstremalny Feminizm i wiele innych, walczy o swoją sprawę. Pieniądze są dla nich głównym narzędziem do realizacji założonych celów. Bez pieniędzy nie miały by one posłuchu i wkrótce stałyby się bezsilne.

Musimy nauczyć wiązać te zasoby Pieniężne, aby nie były już więcej dostępne dla Królestwa Ciemności, i uwalniać je, aby służyły do poszerzania Królestwa Bożego. Niestety wygląda na to, że w obecnych czasach każda próba poszerzenia Królestwa Boga cierpi na brak potrzebnych pieniędzy.

W Aggeusza 2:6-9 czytamy, w kontekście Bożej obietnicy mówiącej o wstrząśnięciu wszystkimi narodami i przyprowadzeniu ich do Jezusa jako „Kosztowności Wszystkich Narodów”, że „Moje jest srebro i moje jest złoto mówi Pan Zastępów”.

Bóg posiada nieograniczone zasoby i nadszedł czas, aby Kościół nauczył się używać tego Klucza.

Pilnie musimy nauczyć się zasad, które są potrzebne do używania tego Wielkiego Klucza Królestwa.

1. Dzieje 4:31-35 Musi być Właściwe Nastawienie

W obecnym czasie Kościół walczył z wielkimi przeciwnościami. Duch Boga odpowiedział na ich modlitwy dając im moc do głoszenia z odwagą, przez wielkie znaki i cuda, które działy się przez ręce Apostołów w Imieniu Jezusa.

W środku tego wersetu, opisującego wielką moc i niewiarygodne świadectwo Wczesnego Kościoła, Łukasz skrupulatnie umieszcza fragment opisujący ich jedność, nastawienie i sposoby wykorzystanie bogactw, których ewidentnie mieli bardzo dużo.

Bóg wyraźnie ich pobłogosławił finansowo, przez co większość Kościoła była bogata i żyła w obfitości. Posiadana przez nich ilość ziemi i domów znacznie przewyższała ich potrzeby. Wszystkie dobra mieli wspólne, co również zostało dokładnie opisane. Ci, którzy mieli więcej ziemi i własności, niż potrzebowali, chętnie sprzedawali te nadmiarowe dobra, a pieniądze były rozdzielane przez apostołów tym, którzy byli w potrzebie. Takie nastawienie do bogactwa wydaje się być ściśle powiązane z tą wspaniałą mocą, która została między nimi uwolniona.

Z Dziejów 4:33-34 dowiadujemy się, że dzięki mocy wielkiej Łaski, która nad nimi była, nie było pomiędzy nimi osoby cierpiącej niedostatek.

2. Należy się z nim obchodzić z Wielką Szczerością i Uczciwością

Takie postępowanie wymagało bardzo wysokich standardów miłości i jedności wśród wierzących. Oprócz wielkiej miłości, niewiarygodnie wysokie standardy szczerości i uczciwości oraz szlachetność i etyczne postępowanie w pracy były potrzebne wszystkim zajmującym się tą dziedziną.

Wygląda na to, że z tych właśnie powodów, nikt już dzisiaj nie traktuje tego fragmentu poważnie i nie stara się wprowadzać podobnych zasad.

Wystarczyłyby jedna, dwie osoby w Kościele nadużywające hojności większości i żyjące według innych standardów, aby cała inicjatywa przestała działać i rozpadła się.

3. Dzieje 5:1-16 – Nadchodzi Surowy, Nagły Sąd

We tym wspaniałym fragmencie, opisującym cudowną, czystą moc poszerzającego się Królestwa, pojawiają się Ananiasz i Safira. Składają swój dar, ale część pieniędzy zachowują dla siebie, powodowani czymś, co dziś nazwalibyśmy małą, nieszkodliwą hipokryzją. Nic wielkiego w naszych oczach. Natychmiastowy sąd, jaki spadł na nich wtedy, był potężny i błyskawiczny.

4. Zaraz po Sądzie, Moc Wzrosła do jeszcze wyższych Poziomów

Efektom oczyszczenia był jeszcze większy przepływ zapierających dech w piersiach i potężnych cudów, a Królestwo poszerzało się z wielką siłą i mocą. Efektom tego był ogromny respekt wywołany w społeczeństwie przed Kościołem, do którego zaczęły napływać tłumy nowych wiernych. Zadziwiająco, jeśli się nad tym dobrze zastanowić.

Czy naprawdę chcemy powrotu tych wielkich cudów do Kościoła, kiedy to sam Bóg obecny jest z taką pełną chwały mocą, że codziennie nawracają się całe tłumy? Jeśli tak, musimy spełnić niezbędne wymagania dotyczące czystości, szczerości, a także posłuszeństwa.

5. W kościelnym sposobie operowania pieniędzmi wiele jest rodzajów niewłaściwego nastawienia. Muszą one zostać skorygowane, zanim dni wielkiej mocy będą mogły w bezpieczny sposób powrócić

Nastawienie do dawania, jakie wywołujemy w ludziach. Sposób, w jaki przyjmujemy ofiary i w jaki my, liderzy kościoła, rozdzielamy już otrzymane zasoby, jest obarczony w wielu miejscach strasznymi błędami.

Jeśli pragniemy zobaczyć te dni, kiedy to „nie było między nimi osoby cierpiącej niedostatek”, „wiele znaków i cudów działało się wśród ludzi”, „wszyscy w społeczeństwie mieli ogromny respekt dla Kościoła” i „codziennie tłumy napływały do Kościoła”, musimy oczyścić nasze drogi i spełnić wymagania.

Czy jesteśmy gotowi na powtórne przyjście do Kościoła dni Ananiasza i Safiry?

CZYNIEŃ PIENIĘDZY BŁOGOSŁAWIENSTWEM W KRÓLESTWIE BOŻYM

I. DZIESIĘCINY I OFIARY

A. WSZYSTKO ZACZYNA SIĘ OD ABRAHAMA

Ojca wszystkich tych, którzy wierzą. Jesteśmy jego Synami, jeżeli mamy jego wiarę (Galicjan 3:7). Jesteśmy jednym, wielocłonowym Potomkiem, który dziedziczy obietnice (Galicjan 3:16, 29).

1. DZIESIĘCINY DLA MELCHISEDEKA (I MOJŻESZOWA 14:18-24)

Nie jest to dawanie według Prawa, ponieważ wyprzedziło prawo Mojżeszowe o 400 lat, ale:

- a. Było dobrowolne
- b. Wypływało z wdzięczności i radości.
- c. Wypływało z wiary.
- d. Abraham oczekiwał wzbogacenia się (wers 23).

e. Nie było ugody z Królem Sodomy. Niesplamione cielesnymi metodami.

f. Było to Nowe Przymierze według porządku Kapłaństwa Melchisedeka.

B. DZIESIĘCINA JAKUBA (I MOJZESZOWA 28:10-22)

Jakub nie miał wiary Abrahama. Był strachliwy i wahał się pójść tą samą drogą. Znał styl życia swojego dziadka i, prawdopodobnie, ojca, ale bał się spróbować. Strach zawsze zabija wiarę i vice versa. Musimy dokonać wyboru.

Jakub w zgodził się spróbować, ale postawił warunek (wersety 20-22). „Jeżeli Bóg będzie ze mną itd... będę mu oddawał dziesięcinę ze wszystkiego, co posiadam” (czyli „Jak mnie już pobłogosławisz i będę miał tyle, że wystarczy dla mnie samego, część z tego zwrócę, jeśli tylko moje potrzeby będą zaspokojone”). W takim dawaniu nie ma wiary, tylko wdzięczność.

C. DZIESIĘCINY MOJŻESZOWE

1. Dobrowolna miłość, radość i wiara przestały być ich składnikami.

2. Były zobowiązaniem prawnym.

3. Kapłani Lewiccy mieli nakaz **pobierania** od ludzi dziesięciny (Hebrajczyków 7:5).

4. Powstała skomplikowana sieć zasad, aby można było wyciągnąć jak najwięcej od ludzi, którzy byli niechętni do dawania. Ludzie, z drugiej strony, szukali każdej możliwej dziury prawnej, która tylko umożliwiała wykręcenie się od nałożonego obowiązku. Uczni w Piśmie i Doktorzy Prawa stali się „Konsultantami do Spraw Dziesięciny”. Za małą opłatą pomagali ludziom zmniejszyć zobowiązania związane z dziesięciną.

5. Prawo nie było w stanie wygenerować prawdziwej sprawiedliwości, nie było również w stanie wygenerować prawdziwego dawania i tego właśnie obrazem były dziesięciny mojszeszowe.

D. PRAWO NIE CZYNI NAS SPRAWIEDLIWYMI, ALE ZASADY POZOSTAJĄ

Samo w sobie Prawo nie było złe, ale dobre i święte (Rzymian 7:12). Zostało nadane, aby objawione zostały zło ludzkiego serca i słabość ciała. Prawo objawia grzeszność Grzechu, ale nie daje lekarstwa (Rzymian 7:7-12).

Dla wierzących Chrystus jest końcem prawa (Rzymian 10:4). Prawo nie jest drogą do osiągnięcia sprawiedliwości. Częścią serca Boga są jednak niezmiennie pewne zasady, których można nauczyć się właśnie dzięki Prawu.

E. JEZUS NIE PRZYSZEDŁ, ABY ZNIEŚĆ PRAWO, ALE ABY JE WYPEŁNIĆ

Drogą do tego było zastąpienie go, podniesienie na wyższy poziom (Mateusza 5:17-20). Każda zawarta w Prawie zasada jest wyrazem pewnej prawdy dotyczącej serca Boga i uczy nas czegoś, co zostało przeniesione do Nowego Przymierza z radością wiary i mocą Jego Życia. Przepelnione łaską dawanie zawsze jest przynajmniej wypełnieniem Prawa, ale w rzeczywistości wykracza poza jego wymagania (Mateusza 5:20).

II. PODSUMOWANIE NAUKI STAREGO TESTAMENTU

W Piśmie jest wiele wersetów nauczających wiele różnych rzeczy na temat dziesięcin i ofiar. Trochę czasu zajmuje wydobycie wszystkiego, co na ten temat ma do powiedzenia Stary Testament.

Główne wersety to:

- **Stary Testament:** I Mojżeszowa 14:18-24; III Mojżeszowa 27:30-32; IV Mojżeszowa 18:21-28; V Mojżeszowa 14:22-28; V Mojżeszowa 26:12-13; II Kronik 31:5-12; Nehemiasza 10:37-38; Nejemiasza 12:44, Nehemiasza 13:15-22, Amosa 4:4, Malachiasza 3:8-10
- **Nowy Testament:** Mateusza 23:23, Łukasza 11:42; Łukasza 18:12; Hebrajczyków 7:5-9

A. Głównymi Punktami Nowego i Starego były:

1. Pierwsza DZIESIĘCINA

a. W dosłownym tego słowa znaczeniu

b. Najlepsza część

c. Zaopatrzenie dla Lewitów, którzy oddali się „pełnoetatowej” służbie Bogu i Jego ludziom.

d. Ich dochody wynosiły około 120% średniego dochodu w ludzie Bożym. 12 plemion zaopatrywało Lewiego, który był najmniejszy.

e. Jedna dziesiąta dziesięciny otrzymywanej przez Lewitów przeznaczona była na wsparcie „Kapłanów” – rzeczywistych członków rodziny Aarona.

f. Nie szła na budowę ani na wydatki związane ze świątynią i synagogami, ale dla ludzi. Miała zwolnić ich z innych obowiązków i zapewnić zaspokojenie ich potrzeb, aby mogli w pełni służyć Panu.

2. Druga DZIESIĘCINA (V Mojżeszowa 14:22-26)

Odkładana przez ludzi na organizowane dla nich specjalne święta i zebrania. Dzięki tym oszczędnościom mogli korzystać z niecodziennych okresów odświeżenia duchowego i fizycznego. Ludzie byli zobligowani do takiego zorganizowania swoich budżetów, aby mogli wypełnić to zobowiązanie.

3. Trzecia DZIESIĘCINA (V Mojżeszowa 14:28-29)

Zbierana raz na trzy lata. Była przeznaczana na wsparcie dla wdów, sierot i obcych znajdujących się w potrzebie. Stanowiła również wsparcie dla emerytowanych Lewitów, którzy po zakończeniu służby w Świątyni ponownie przenosili się do swoich rodzinnych miast.

W ten sposób każdy obywatel narodu Izraelskiego oddawał regularnie dziesięcinę wynoszącą 23,333% swojego rocznego dochodu.

4. DODATKOWE DAWANIE

a. DWIE DRACHMY LUB PODATEK ŚWIĄTYNNY

Dodatkiem do dziesięcin były różnego rodzaju podatki, takie jak Podatek Świątynny, które płacił każdy człowiek (DWIE DRACHMY – równowartość wynagrodzenia za około 3 dni pracy). (Mateusza 17:24-27).

Było to źródło pieniędzy potrzebnych do utrzymania Świątyni i działalności w niej prowadzonych bez potrzeby przeznaczania na to pierwszej dziesięciny, która szła na służbę Lewitów.

b. OFIARY SPECJALNE I „DANINY”

Gdy potrzebne były dodatkowe fundusze na wybudowanie budynku lub generalny remont, zbierane były specjalne ofiary. Dziesięcina nigdy nie była przeznaczana na ten cel, np. budowa Świątyni za Króla Dawida (I Kronik 29:1-20); odbudowa Świątyni za Joasza (II Kronik 24:1-14).

c. DOBROWOLNE OFIARY BEZ SPECJALNEGO PRZEZNACZENIA

Oprócz tych wymaganych prawnie, można też było składać ofiary dobrowolne, będące wyrazem wdzięczności dla Boga. Całkowita rezygnacja z ich składania była uważana za okradanie Boga (Malachiasz 3:8-9).

WSZYSTKO TO BYŁO DODATKIEM DO PODATKÓW NAŁOŻONYCH PRZEZ KRÓLA LUB INNE WŁADZE ŚWIECKIE

B. W CZASACH DUCHOWEGO REGRESU SKŁADANIE DZIESIĘCIN ZAWSZE USTAWAŁO

Było to pierwszym znakiem tego, że serca ludzi nie były już w porządku względem Boga. W czasach odnowienia dziesięcinę zawsze przywracano na samym początku (Hiskiasz, Nehemiasz, itp.).

C. OSTATNIE SŁOWA STAREGO TESTAMENTU, MALACHIASZA 3:8-12

Nauczanie Malachiasza, ostatniego z proroków Odnowienia.

Ludzie Boga stali się złodziejami przez zatrzymywanie dla siebie tego, co należało do Boga w ofiarach i dziesięcinach. To sprawiło, że diabeł miał prawną możliwość pochłaniania ich własności i sprowadzania na nich wszelkiego rodzaju nieszczęścia. Bóg nie mógł ich chronić, ponieważ przez swoje nieposłuszeństwo weszli oni pod przekleństwo diabła.

Chodzi o Wyzwanie Rzucone przez Boga – „Wystawcie mnie na próbę! - mówi Pan Zastępów - czy wam nie otworzę okien niebieskich i nie wyleję na was błogosławieństwa ponad miarę. I zabronię potem szarańczy pożerać wasze plony rolne”. Gdy tylko okażemy się prawi, Bóg zgodnie z prawem i z radością przybędzie nam na pomoc.

Po tych słowach przez ponad 400 lat panowała prorocza cisza, aż do czasów Jana Chrzciciela, który głosił nadejście Mesjasza.

III. „PRAWO” DAWANIA W NOWYM TESTAMENCIE

Wszystko w Nowym Testamencie przewyższa i rozszerza standardy Starego Testamentu (Mateusza 5:20).

Duchowe Prawa działają raczej poprzez przemienione serce, niż zewnętrzne zasady i regulacje Prawa. Te Duchowe Prawa są niezmiennie, pewne i niepodważalne, tak samo jak Prawa Fizyki naszego Wszechświata. Obowiązują zawsze, wszędzie i każdego, tak jak Prawo Grawitacji.

A. JEZUS USTANAWIA NOWOTESTAMENTOWE PRAWO DAWANIA

Łukasza 6:38. Proporcjonalnie do tego, co sam dajesz, otrzymasz od Boga przez ludzi.

B. PAWEŁ WYZNAJE TĄ SAMĄ ZASADĘ

Z Boga nie można sztydzić. Człowiek zbierze to, co sam zasieje, według miary, według której sieje (Galicjan 6:6-10; II Koryntian 9:6).

C. PIENIĄDZE NIE SĄ ZŁE, ALE UMIŁOWANIE PIENIĘDZY JEST KORZENIEM WSZELKIEGO ZŁA

Wiele wersetów z Nowego Testamentu traktuje o prawidłowym zarządzaniu finansami. Postępując według nich zdobywamy wieczną nagrodę, zakładając, że wydajemy pieniądze na Królestwo, a nie na siebie samych (Łukasza 16:10-12).

W każdej dziedzinie obiecano nam jest **zaspokojenie potrzeb**, ale **obfitość** – za każdą dobrą rzecz. Naszym standardem jest stan, kiedy to wystarcza nam wszystkiego. Wszystkie nasze potrzeby, ale nie żądze, zostaną zaspokojone. Jeżeli nastawieniem naszych serc jest błogosławienie każdej dobrej rzeczy, to Bóg da nam obfitość ziarna, abyśmy mogli siać.

D. PRAGNIJ „ŁASKI DAWANIA”, KTÓRA WYKRACZA NAWET POZA NOWOTESTAMENTOWE „PRAWO” DAWANIA. NAJPIERW JEDNAK, SERCE MUSI ZOSTAĆ PRZEMIENIONE PRZEZ PONADNATURALNĄ ŁASKĘ

DZIEJE 20:32-35: Paweł prezentuje temat wprowadzania Chrześcijan w ich dziedzictwo. Zaraz potem przedstawia z jednej strony Chciwość, a z drugiej – Serce Dające Ponadnaturalnie.

Bóg nie może ci w zasadzie dać twojego dziedzictwa, jeżeli twoje serce nie jest przemienione, ponieważ gdyby to zrobił, doprowadziłby do twojego zepsucia.

E. BÓG POTRZEBUJE W KRÓLESTWIE BOGATYCH LUDZI – MARKA 10:17-31

Boże Życie Wieczne jest w swojej naturze życiem cudownego dawania. Jeżeli pragniesz Życia Wiecznego, musisz je wziąć całe, a nie tylko fragmenty, które ci się podobają.

Zgodnie z bardzo jasno przedstawionymi w Piśmie zasadami istnieje możliwość otrzymania błogosławieństwa obfitości z powodu wierności w dawaniu. Prawo działa niepodważalnie, tak jak grawitacja. Jednak bez zmiany w sercu obfitość jest niebezpieczna i spowodowane nią błogosławieństwo finansowe może stać się przekleństwem i doprowadzić do naszego zniszczenia.

Jeżeli nasze serce nie zostało przemienione, to im więcej mamy, tym trudniej jest nam osiągnąć prawdziwy poziom Dawania wymagany w Królestwie, który znacznie przewyższa minimalną stawkę ustaloną w Prawie Mojżesza.

Dawanie powinno osiągnąć punkt, w którym strata staje się dla nas ofiarą. Punkt, w którym nasza wiara naprawdę jest rozciągana. Dlatego tak trudno jest trafić na bogatego człowieka o naturalnym sercu wchodzącego do Królestwa Bożego.

Jeśli „zostawimy wszystko”, tak jak zrobił to Piotr, tzn. jeśli żyjemy bez pragnienia rzeczy materialnych i wolni od kontroli z ich strony oraz mamy serce gotowe do nadzwyczajnego dawania, wtedy Bóg może pobłogosławić nas stukrotnie w naszym życiu doczesnym i nie spowoduje to w nas żadnej szkody. Co więcej, będziemy również mogli stać się w tym świecie kanałem, przez który płynąć będzie błogosławieństwo Boże.

F. SERCE JEST WAŻNIEJSZE OD ŚRODKÓW – MARKA 12:41-44

Jezus uważnie przygląda się temu, jak dajemy, ponieważ jest to rzeczywistym wyznacznikiem tego, w jakim miejscu naprawdę znajduje się nasze serce. Mierzy nie rozmiary tego, co dajemy, ale stopień poświęcenia i wiary związany z aktem dawania.

Ilościowo bogaty człowiek dał o wiele więcej, ale nic go to nie kosztowało.

Biedna wdowa dała dużo mniej, jeżeli chodzi o ilość, ale dała wszystko, co miała. Podjęła decyzję, że zamiast przejeść, odda swoje ostatnie pieniądze. Po przyjrzeniu się jej sercu jestem przekonany, że Bóg zmienił jej sytuację finansową, aby spełnić pragnienie jej serca. Decyzja złożenia tego daru stała się początkiem zmiany jej sytuacji finansowej.

Bóg zdecydował, że odda swoje własne życie jako ofiarę za grzeszników. Wolał oddać swoje życie. Taka jest natura Życia Wiecznego.

G. ŁASKA UMOŻLIWIAJĄCA BYCIE PONADNATURALNYM DAWCĄ

II KORYNTIAN 8:1-7: Ten rodzaj dawania znacznie wykracza nawet poza prawa dawania Nowego Testamentu (Łukasza 6:38). Człowiek dąży do dawania i żyje po to, aby dawać. Pragnie zdobycia większej ilości środków, aby **dawać** więcej, a nie po to, aby **mieć** więcej. Posiadania takiego serca można dowieść, kiedy ma się mało. Nie możesz się doczekać, aż będziesz miał więcej.

Ten typ dawania związany jest z ponadnaturalną łaską, która była w sercu biednej wdowy. Jako grupa posiadał ją kościół Macedoński. Kościół w Koryncie nie miał jednak tego rodzaju łaski. Całe regiony, a nawet narody, mogą być dotknięte przez ducha łaski do dawania. Z drugiej strony mogą być również dotknięte przez ducha ubóstwa i chciwości i nigdy nie dojść do miejsca prawdziwego dawania.

Dzięki tej łasce doświadczamy tego samego serca, które miał Jezus, przez tą samą łaskę. Kiedy powiedział „Bardziej błogosławioną rzeczą jest dawać aniżeli brać”, to prezentował postawę Swojego serca (Dzieje 20:35).

H. ŁASKA, KTÓRA BYŁA NAD JEZUSEM, UWOLNIŁA NAS OD PRZEKLEŃSTWA UBÓSTWA (II KORYNTIAN 8:9)

Kontekst tego wersetu dotyczy dóbr materialnych i spraw finansowych, więc, egzegetycznie, w taki sposób powinniśmy go czytać.

Wszyscy z rodu Adama, od Abrahama, Izaaka, Jakuba (Izraela), Józefa, Dawida, Salomona, itd., przez Jezusa, aż do kościoła (który teraz jest ostatecznym potomstwem – Galicjan 3:16, 29) żyli w obfitości dóbr materialnych i w błogosławieństwie finansowym. Tylko Jezus był biedny.

Bóg zawsze błogosławił narody, doprowadzał je do dobrobytu i mocy na ziemi ze względu na kilku wiernych, którzy byli wielkimi dawcami. Robił to, aby mieli oni obfitość środków i mogli dawać zgodnie z Jego wolą.

Ubóstwo to przekleństwo. Nie ma nic szlachetnego ani duchowego w byciu biednym, tak samo jak nie ma nic szlachetnego i duchowego w życiu w grzechu albo ciągłym chorowaniu. Życie w ubóstwie jest obrazą dla Bożego ojcostwa.

Jezus wziął na siebie nasze przekleństwo grzechu, aby nas od grzechu uwolnić (I Piotra 2:24; I Koryntian 5:21).

Wziął na siebie nasze przekleństwo choroby, aby nas od tych chorób uwolnić (Izajasza 53:4; I Piotra 2:24).

W taki sam sposób wziął nasze przekleństwo ubóstwa, aby nas od tego ubóstwa uwolnić i abyśmy mogli stać się bogaci poprzez Niego (Galicja 3:12; II Koryntian 8:9). Ta łaska musi zostać przyjęta przez wiarę, tak jak wszystko inne.

I. ŁASKA DO OTRZYMANIA OBFITOŚCI ŚRODKÓW (II KORYNTIAN 9:6-8)

Uwolnienie tej łaski wymaga spełnienia pewnych wymogów i nie jest automatyczne. Aby bezpiecznie móc przyjąć tą łaskę, nasze serce musi zostać przemienione.

Gdy serce zostanie już przemienione i będzie w nim pragnienie do hojnego i radosnego dawania, Bóg może bezpiecznie uwolnić środki, które zaspokoją pragnienia serca.

Łaska ma moc do wniesienia finansowej obfitości do naszego życia. Potrzeba do tego jednak aktywnego, śmiałego i przepelnionego wiarą dawania, aby środki te przez łaskę zostały uwolnione.

Obfitość nie powinna zostać pochłonięta przez nas samych, ale wykorzystana na wszelkie dobre dzieło, np. do błogosławienia ludzi, w szczególności wierzących, czy do hojnego wspierania działań Królestwa.

Dodatkowo dostępne jest dla nas również zaspokojenie potrzeb. Prawidłowo wchodzący w Bożą łaskę chrześcijanin nigdy nie powinien być w potrzebie. Wyjątkiem są rzadkie okresy czasu, kiedy to nasza wiara jest poddawana testowi. A każda wiara musi być testowana, aby było wiadomo, że jest szczerą.

J. ZASADA SIANIA LUB ZJADANIA NASZYCH ZASOBÓW (II KORYNTIAN 9:6-15)

W dzisiejszych czasach w Indiach, podobnie jak w czasach biblijnych, do większości prac polowych wykorzystywane są zaprzęgi wołów ciągnących

drewniany pług. Później, w trakcie żniw, te same woły są wykorzystywane do pracy na klepiskach, również takich samych, jak te z okresu biblijnego.

Kiedy jakiś małorolny rolnik zakończy żniwa, musi zgromadzić ziarno na następny rok.. Priorytetową dla niego sprawą jest odłożenie części plonów, aby mieć ziarno do zasiania w przyszłym roku. Resztę plonów może zjeść. Część przeznaczona do zjedzenia, nie może, z oczywistych powodów, zostać zasiana. Rolnik musi więc zatrzymać najlepsze ziarno, zwłaszcza w przypadku gorszych zbiorów, bo w innym wypadku nie będzie miał nic do zasiania w roku przyszłym, a w efekcie tego nie będzie miał również czego zbierać.

1. MOŻEMY PRAKTYKOWAĆ SIANIE NA PRZETRWANIE ALBO POWIĘKSZAĆ STAN NASZEGO POSIADANIA PRZEZ SIANIE OBFITE (II KORYNTIAN 9:7-11)

a. SIANIE NA PRZETRWANIE – oddawanie części wymaganej prawnie i zjadanie reszty, tzn. wydawanie jej na siebie samych. Ten sposób gwarantuje jedynie Boże zaopatrzenie na obecnym poziomie.

b. SIANIE OBFITE to dawanie ponad prawnie wymaganą dziesięcinę, wypływające z serca pragnącego dawać obficie. Zwiększenie naszego stanu posiadania może mieć miejsce TYLKO wtedy, jeżeli ograniczymy nasze jedzenie (odbierzemy sobie samym), abyśmy mogli siać obficie.

Bóg Zwiększa Ilość Ziarna, które Siejesz, nie Ziarna, które Zjadasz

(II Koryntian 9:6-10) A powiadam: Kto siewie skąpo, skąpo też żąć będzie, a kto siewie obficie, obficie też żąć będzie. Każdy, tak jak sobie postanowił w sercu, nie z żalem albo z przymusu; gdyż ochotnego dawcę Bóg miłuje. A władny jest Bóg udzielić wam obficie wszelkiej łaski, abyście, mając zawsze wszystkiego pod dostatkiem, mogli hojnie łożyć na wszelką dobrą sprawę, jak napisano: Szczodrze rozdaje, udziela ubogim, Sprawiedliwość jego trwa na wieki. A ten, który daje ziarno siewcy i chleb na pokarm, da i pomnoży zasiew wasz, i przysporzy owoców sprawiedliwości waszej;

Biblia jest przesiąknięta kulturą wschodu i pełna wywodzących się z niej przykładów. Można również powiedzieć, że Biblia jest bardzo „rolnicza”. Przykłady i ilustracje przytoczone przez Jezusa wciąż pasują bardzo dobrze do sytuacji, w jakiej są obecnie Indie. Widać, że Jezus, chcąc mówić językiem zrozumiałym dla ludzi, odrobił swoje zadanie domowe.

Według rozmów, które miałem z hinduskimi plantatorami ryżu, z ziarna sianego ręcznie tylko około 25% kiełkuje i daje plony. Zebrany plon to około 40 krotność tego, co wykiełkowało. To z kolei znaczy, że całkowity plon to około 10 krotność tego, co zostało posiane.

Jeśli chcesz doświadczyć finansowego dobrobytu, musisz, tak jak rolnik, mieć myślenie przyszłościowe. To nie stanie się w przeciągu jednej nocy. Prawa dotyczące finansowego siania i zbierania działają niepodważalnie, ale przynoszą efekty po latach, nie tygodniach, czy miesiącach. Ziemia musi być dobra, a do zwiększenia ilości plonów przydają się nawozy (wiara) i dostateczna ilość wody (modlitwa).

2. PRZYKŁAD TRZECH HINDUSKICH ROLNIKÓW UPRAWIAJĄCYCH RYŻ

Wyobraź sobie trzech małych hinduskich rolników zajmujących się uprawą ryżu. Każdy zaczyna z 50 kg ziarna ryżowego, które może posiać na swoich 10 akrach (pięciu hektarach). Obsianie jednego akra wymaga 25 kg ryżu. Na początku więc każdy z nich może obsiać tylko dwa akry. Zaczynają w tym samym miejscu, ale każdy ma inną filozofię dotyczącą siania i zbierania.

a. ROLNIK SIEJĄCY WEDŁUG ZASADY SIANIE NA PRZETRWANIE

ROK 1 Sieje 50 kg i zbiera 500 kg w trakcie żniw. 50 kg zachowuje na przyszły rok. Jego rodzina zjada pozostałe 450 kg. Przez cały rok ich potrzeby są w zasadzie zaspokojone, ale nie można też w ich przypadku mówić o obfitości (przeciętna hinduska rodzina – rodzice plus 2 – 3 dzieci – żyjąca na ryżu i odrobinie warzyw poradzi sobie mając 1 – 1,5 kg ryżu na dzień).

ROK 2 Rolnik postępuje dokładnie tak samo. Sieje 50 kg i zbiera 500. Nie wzbogaca się, ani nie biednieje. Jego sytuacja ekonomiczna nie zmienia się. Jest w stanie obsiać tylko 20% posiadanej ziemi. Nie jest więc w stanie w pełni wykorzystać swoich możliwości siania. Zjada zbyt wiele.

ROK 3 – ROK 10 Co roku robi dokładnie to samo. Nie biednieje, nie wzbogaca się, możliwości siania nadal pozostają niewykorzystane. Co roku 80% ziemi leży odłogiem, ponieważ rolnik nie zachowuje większej ilości ziarna, która umożliwiłaby mu wykorzystanie większej ilości gruntów.

Ten rolnik jest obrazem kogoś, kto wiernie oddaje nie mniej i nie więcej niż wymagane 10% dziesięciny. Osoba ta nigdy nie dochodzi do prawdziwego dawania

Taka osoba oddaje regularnie dziesięcinę, ale nigdy nie angażuje się w żadne większe projekty, takie jak misje, budowa budynków, sianie w inne służby, czy dary na inne potrzeby. Jej pozycja ekonomiczna nie ulega zmianie i nie jest ona w stanie doświadczyć prawdziwego dobrobytu.

b. ROLNIK SIEJĄCY BIEDNIE

Zaczyna tak samo, jak ten praktykujący sianie na przetrwanie, ale do jego priorytetów nie należy odkładanie pewnej ilości ziarna na następny rok, bezwzględnie od okoliczności. Sieje tylko to, co zostało z plonów roku poprzedniego. Nie jest marnotrawny, ale nierozważny. Nie stara się wypracować w sobie gorliwości i dyscypliny, które pozwoliłyby mu zatrzymać wystarczającą do siewu ilość ziarna.

ROK 1 Tak jak pierwszy rolnik sieje 50 kg na dwóch akrach i zbiera 500 w trakcie żniw. Jego rodzina jest tylko trochę bardziej rozrzutna, ale w tym roku zjadają 475 kg ryżu i tylko 25 pozostaje do wysiania w roku przyszłym. Pierwszy rok wygląda całkiem dobrze i mogłoby się wydawać, że temu rolnikowi żyje się lepiej, niż dwóm pozostałym. Jest to jednak iluzja i w dalszej perspektywie pakuje się on w kłopoty.

ROK 2 Może wysiać tylko 25 kg ziarna i wykorzystać jedynie 10% swoich gruntów. Zbiera tylko 250 kg i już jest w wielkich kłopotach. Jego rodzina będzie potrzebowała więcej, żeby przetrwać, więc musi on pożyczyć pieniądze, aby zaspokoić potrzeby rodziny. W tym roku starają się oni zachować trochę ziarna, aby mieć co posiać w roku następnym. Z wielkim trudem udaje im się przechować 12,5 kg. Rolnik musi więc pożyczyć 2000 rupii na wysoki procent, bo nie ma nic pod zastaw, i kupić 200 kg ryżu, aby przeżyć.

ROK 3 Sieje 12,5 kg na połowie akra, z dziesięciu dostępnych. Jego plony w tym roku to 125 kg. Jego sytuacja jest teraz tak tragiczna, że nie próbuje on nawet przechować ziarna na przyszły rok. Jego celem jest przetrwanie. Musi kupić 325 kg ryżu, żeby przeżyć i pożycza dodatkowe 3750 rupii, żeby móc zapłacić. Ma teraz długi sięgające, razem z odsetkami około 7000 rupii.

ROK 4 W tym roku nie ma już ziarna, które mógłby posiać. W ogóle nie może wykorzystać swojej ziemi. Żyje w ubóstwie, bardzo trudno jest mu pożyczyć lub zebrać o pieniądze. Jest dłużny około 12,500 rupii. Ponieważ nie może już nic posiać, sprzedaje ziemię i wykorzystuje zarobione pieniądze na chociaż niewielkie uwolnienie się od rosnącej góry długów. Jego ulga jest jednak krótkotrwała.

Tak postępuje wielu chrześcijan. Z powodu niewłaściwego sposobu życia w przeszłości wpadają w kłopoty finansowe, a potem przestają dawać, bo „nie stać ich już więcej na dziesięcinę”. Próbują przeżyć okradając Boga. W takich okolicznościach jest to najgorsza rzecz, jaką można zrobić, ponieważ umożliwia diabłu przekłęcie wszystkiego, co robimy. Bóg nie pomaga nam, ponieważ jest prawy i nie może zapobiec temu, co się z nami dzieje. Kocha nas i chce zabronić szarańczy pochłaniać to, co do nas należy, nie może jednak tego zrobić tak długo, jak my nie przynosimy dziesięcin i ofiar do spichlerza. Bóg zacznie działać wtedy, gdy staniemy w miejscu, w którym będzie mógł On sprawiedliwie stanąć po naszej stronie (Malachiasza 3:8-11).

ROK 5 – ROK 10 Z roku na rok jest coraz gorzej i jeżeli rolnik nie zmieni swojego postępowania, raczej żadne zmiany się nie szykują. Jeżeli dalej będzie postępował tak, jak dotychczas, to co roku będzie musiał pożyczać około 4500 rupii, aby jego rodzina mogła przeżyć. Odsetki od jego bieżących i przyszłych pożyczek będą rosły do niebotycznych rozmiarów.

Po 10 latach życia tego rodzaju, zakładając, że przez cały ten czas był w stanie przekonać ludzi, żeby pożyczali mu pieniądze, jego długi sięgną 91,000 rupii i roku sytuacja będzie się pogarszać! Bardzo prawdopodobne jest więc, że umrze z głodu, bo w pewnym momencie ludzie przestaną mu pożyczać pieniądze!

c. ROLNIK SIEJĄCY OBFICIE

Zaczyna dokładnie tak samo, jak dwaj poprzedni – 50 kg ziarna, 10 akrów ziemi. Jego priorytetem jest posiadanie ziarna do posiania.

ROK 1 Taki sam początek. Sieje 50 kg na dwóch akrach, zbiera około 500 kg w trakcie żniw, wykorzystując 20% gruntów.

ROK 2 Podejmuje trudną decyzję i odkłada najpierw 100 kg ziarna. Dzięki dyscyplinie i poświęceniu rodzinie udaje się przeżyć na 400 kg ryżu, mimo iż nie jest to łatwe i wymaga wiele wysiłku. W rezultacie rolnik może teraz posiać 100 kg i wykorzystać 40% swoich gruntów. W trakcie żniw zbiera 1000 kg ryżu. Dwa razy więcej niż Rolnik od Siania na Przetrawanie i cztery razy więcej niż Rolnik Siejący Biednie. A wszyscy zaczęli tak samo. Już po dwóch latach widać różnicę!

ROK 3 Tym razem przechowuje 250 kg do posiania i może wykorzystać 100% swoich gruntów. Już po dwóch latach ścisłej dyscypliny rodzina może prowadzić komfortowe życie, mając do dyspozycji 500 kg ryżu, przy czym ciągle jest 250 kg nadwyżki, którą można sprzedać za 2500 rupii. Rolnik obsiewa swoje 10 akrów 250 kg ziarna i wykorzystuje 100% dostępnych gruntów. Zbiera 2500 kg.

ROK 4 Ponownie przechowuje 250 kg ziarna. Dla komfortowego życia rodziny potrzeba 500 kg. Zostaje więc jeszcze 1750 kg, które można sprzedać za 17,500 rupii, co w sumie daje 20,000 rupii oszczędności. Rolnik sieje 250 kg i zbiera w trakcie żniw 2500 kg.

ROK 5 Rolnik przechowuje 500 kg ziarna. Rodzina zjada drugie tyle. Za 15,000 rupii rolnik sprzedaje pozostałe 1500 kg. Razem z odsetkami posiada już więc około 40,000 rupii. Może kupić dodatkowe dziesięć akrów ziemi i zwiększyć swoje możliwości siania. W tym roku sieje 500 kg na 20 akрах gruntów i zbiera 5000 kg. Od tego momentu będzie już szybko zwiększał swój stan posiadania, ale potrzeba było pięciu lat dyscypliny i bożej wiedzy, żeby dojść do tego miejsca.

ROK 6 Przechowuje 750 kg ziarna. Rodzina nadal żyje na 500 kg, komfortowo, ale nie wystawnie. Pozostałe 3750 kg rolnik sprzedaje za 37,500 rupii, które inwestuje na rok. Razem z odsetkami z tej inwestycji może kupić dodatkowe 10 akrów ziemi. Sieje 750 kg na 30 akрах i zbiera 7500 kg w trakcie plonów. Jego dochód w ciągu sześciu lat zwiększył się 15 razy.

ROK 7 Rolnik przechowuje 1125 kg ziarna. Podobnie jak w zeszłym roku rodzina zjada 500 kg. Pozostałe 5875 kg zostaje sprzedane za 58,750 rupii, które razem z odsetkami z inwestycji pozwalają mu na zakup dodatkowych 15 akrów ziemi. W ręce pozostaje mu jeszcze około 10,000 rupii. Posiada już 45 akrów ziemi, sieje 1125 kg ziarna i zbiera w trakcie żniw 11,250 kg.

ROK 8 Przechowuje 1500 kg ziarna. Rodzina, jak zwykle, zjada 500 kg. Pozostałe 9250 rolnik sprzedaje za 92,500 rupii, zyskuje w odsetkach i dokupuje jeszcze 25 akrów za 100,000 rupii. Sieje zachowane 1500 kg na 60 akrach ziemi i zbiera 15,000 kg w trakcie żniw.

Porównajmy jego osiągnięcia po siedmiu krótkich latach z osiągnięciami Rolnika Siejącego na Przetrawianie i Rolnika Siejącego Biednie.

ROK 9 Rolnik przechowuje 2250 kg ziarna. Jego rodzina wciąż żyje na 500 kg. Pozostałe 12,250 kg zostaje sprzedane za 122,500 rupii, co, razem z odsetkami, pozwala na zakup dodatkowych 30 akrów ziemi. Rolnik posiada teraz 90 akrów ziemi i sieje 2250 kg ziarna na swojej ziemi. Plony wynoszą 22,500 kg.

ROK 10 Tym razem na przechowanie idzie 3000 kg ziarna. Rodzina, jak zwykle – komfortowo, ale nie wystawnie – żyje na 500 kg. Pozostałe 19,000 kg idzie na sprzedaż. Uzyskane 190,000 rupii, wraz z odsetkami umożliwia mu zakup 30 akrów gruntu, przy czym zostaje mu w gotówce jeszcze 100,000 rupii. Dodatkowo rolnik jest już teraz posiadaczem 120 akrów gruntu. Sieje 3000 kg ziarna na swojej ziemi i w trakcie żniw zbiera 30,000 kg.

Odkłada 3000 kg na posianie, rodzina zjada 500 kg, a resztę sprzedaje za 265,000 rupii, zwiększając ilość posiadanych pieniędzy do około 400,000 rupii, razem z odsetkami. Może jeszcze bardziej zwiększyć swój potencjał do siania, kupując więcej gruntu i posiać jeszcze więcej w roku przyszłym.

Teraz nasz rolnik jest już dobrze prosperującym właścicielem ziemskim. Jego rodzina nadal żyje komfortowo, ale nie wystawnie. Jeżeli zrezygnuje on z zakupu większej ilości ziemi, to co roku będzie zbierał 30,000 kg, czyli sześćdziesięciokrotność tego, z czym zaczynał! Jego dochody ze sprzedaży nadwyżkowego ryżu wyniosą około 300,000 rupii rocznie.

W przeciągu trzech lat będzie on nie tylko bogatym posiadaczem ziemskim, ale milionerem. Jeżeli będzie kupował więcej ziemi, jego zasoby będą rosły w jeszcze bardziej zawrotnym tempie.

Jeżeli będziemy w ten sam sposób postępować z naszymi finansami, Bóg obiecał zaopatrywać nas i pomnażać to co siejemy, ale nie to, co zjadamy. Jeżeli będziemy dawali coraz więcej i zdobywali nowe możliwości siania, zobaczymy stabilny, systematyczny wzrost naszego stanu posiadania. Dokładnie tak, jak Rolnik Siejący Obficie.

d. DORGA, KTÓRA ZMIENI ROLNIKA SIEJĄCEGO BIEDNIE W ROLNIKA SIEJĄCEGO OBFICIE

Wyobraźmy sobie Rolnika Siejącego Biednie obserwującego Rolnika Siejącego Obficie. Dostrzega on swój błąd w ROKU 4 i próbuje wrócić do stylu życia umożliwiającego zarówno sianie, jak i jedzenie. Jeżeli będzie czekał dłużej, to bez ponadnaturalnego wsparcia i łaski droga powrotu będzie długa, bolesna i prawie że niemożliwa do przebycia. Chwała Bogu, że jest miłosierny.

ROK 5 Rolnik musi po życzyć 5000 rupii na zakup 500 kg ziarna, aby mieć co jeść i siał. Tak jak Rolnik Siejący Obficie, odkłada najpierw 100 kg i decyduje się je posiać, a nie zjeść. Sieje 100 kg i zbiera 1000 w trakcie żniw. W trakcie pierwszego roku jego dług wrośnie, ale będzie on już na

drodze do wyjścia z miejsca, w którym się znalazł. Zakładając oczywiście, że będzie nadal starał się siać obficie.

ROK 6 Tego roku rolnik sieje 250 kg na 10 akrach gruntów. Po raz pierwszy wykorzystuje cały swój potencjał do siania. Jego rodzina po raz pierwszy od lat żyje komfortowo i zjada 500 kg. Pozostałe 250 kg sprzedaje za 2500 rupii i zaczyna rozprawiać się ze swoim rosnącym długiem. Po roku czasu, razem z odsetkami, ma około 3500 rupii, więc jego dług wzrasta trochę ponad 20,000 rupii. Jednak w trakcie żniw zbiera już 2500 kg!

ROK 7 W tym roku sieje 250 kg i zbiera 2500 kg. Jego rodzina zjada 500 kg. Pozostałe 1750 kg sprzedaje za 17,500 rupii. Jego dług urosł do około 25,000 rupii, więc przeznaczając na jego spłatę zarobione pieniądze zostanie z długiem około 7500 rupii. Rzeczy zaczynają wyglądać coraz lepiej!

ROK 8 Ponownie sieje 250kg i zbiera 2500 kg. Rodzina, żyjąc komfortowo, zjada 500 kg. Pozostałe 1750 kg zostaje sprzedane za 17,500 rupii. Jest teraz w stanie spłacić wszystkie swoje długi, które urosły do około 9000 rupii. Po raz pierwszy zostanie on z pewną ilością gotówki w rękę – będzie miał około 8500 rupii.

ROK 9 Po raz pierwszy rolnik nie ma żadnych długów i może zacząć myśleć o dobrobycie. Sieje 250 kg, zbiera 2500. Rodzina, jak zwykle, zjada 500 kg. Za pozostałe ziarno dostaje 17,500 rupii. Jego stan posiadania wrasta do 26,000 rupii. Razem z odsetkami będzie miał ponad 30,000 rupii.

ROK 10 Po raz kolejny sieje 250 kg. Rodzina zjada 500 kg. Za pozostałe ziarno dostaje 17,500 rupii. Ilość posiadanych przez niego pieniędzy znowu wzrasta. Zarabia on również na posiadanych pieniądzech, zamiast płacić wysokie odsetki od pożyczek. Ma około 50,000 rupii w gotówce i może pozwolić sobie na trochę luksusu, albo, co byłoby lepszym rozwiązaniem, kupić więcej ziemi, tak jak Rolnik Siejący Obficie, posiać więcej i zebrać więcej w przyszłości.

3. LEPIEJ PÓŽNO NIŻ WCALE

Jeżeli rolnik zdecyduje się zmienić swoje postępowanie po czterech latach, wciąż będzie potrzebował sześciu lat, aby wydobyć się z miejsca, w które się wpędził przez cztery lata głupoty, i zacząć żyć jak Rolnik Siejący Obficie. Załóżmy jednak, że rolnik decyduje się nadal żyć w swojej głupocie. Żyje tak przez całe dziesięć lat. Jeśli Bóg nie zainterweniuje i nie okaże mu łaski, to dopiero po 35 latach bolesnej dyscypliny rolnik będzie w stanie się podnieść. Im szybciej się nawróci i zmieni swoje postępowanie, tym lepiej. Bóg zawsze jest łaskawy i hojny dla nawracających się finansowo grzeszników.

Bóg często przyspiesza proces odnowy, gdy tylko widzi, że serce zostało przemienione, i że w wyniku cierpliwego praktykowania dyscypliny nowe nawyki zakorzeniły się na dobre. Robi to dając dodatkowe dary, które pozwalają na szybsze wyjście z długów. Nie mamy jednak prawa się tego domagać i często upłyną lata życia w bolesnej dyscyplinie, zanim Bóg uwolni nas do dobrobytu. Bóg wie lepiej, czego nam potrzeba, niż my sami i musimy zgodzić się radośnie na Bożą dyscyplinę, niezależnie od tego, ile miałyby on trwać, ponieważ ostatecznie przyniesie ona do naszego życia oczekiwane owoce.

Jeżeli nasza chęć do dawania przewyższa naszą chęć do jedzenia, to rzeczywiście jest w nas prawdziwy, nowotestamentowy duch dawania. W takim układzie możemy zobaczyć, jak Bóg obficie zaspokaja nasze potrzeby

K. CECHY DAWANIA W NOWYM TESTAMENCIE

1. Regularność

2. Pierwszego dnia tygodnia (I Koryntian 16:1-2)

3. Najwyższy priorytet, bez zastanawiania się, czy sobie poradzimy (I Mojżeszowa 28:20-22)

4. Karmienie materialne tych, którzy nas karmią duchowo (I Koryntian 9:7-11)

5. Do lokalnego spichlerza (Malachiasza 3:10), tzn. do lokalnego kościoła, miejsca, w którym jesteś karmiony

6. Boży pracownicy godni są Podwójnej Części (I Tymoteusza 5:17-18)

Musimy rozróżnić pomiędzy:

a. Pensją

b. Częścią

c. Sianiem lub inwestowaniem w inną Służbę

7. Specjalne ofiary na specjalne potrzeby, takie jak nowe budynki, remonty, czy przebudowa starych zabudowań

8. Specjalne ofiary na specjalne potrzeby świętych, takie jak pomoc po jakimś kataklizmie (II Koryntian 8:1-4)

9. Regularne wspomaganie potrzebujących. Jeżeli mamy obfitość, powinniśmy naszym nadmiarem wyrównywać ich niedostatek (II Koryntian 8:9-15). Nowotestamentowym odpowiednikiem trzeciej dziesiątyny Starego Testamentu było systematyczne zaopatrywanie potrzeb wdów, sierot i innych w potrzebie. Obejmuje to również zaopatrywanie nowotestamentowego odpowiednika Lewitów – ludzi pracujących na cały etat w służbie – którzy już przeszli na emeryturę.

10. Dawanie na misję było realizowane przede wszystkim przez wspieranie służby Apostolskiej (np. Macedończycy i Filipianie wspierali Pawła, mimo iż u nich nie mieszkał; wygląda na to, że Korynt nigdy nie dawał na tą służbę i poniósł tego nieprzyjemne konsekwencje).

11. Dawanie na misje i inne specjalne ofiary, np. w celu udzielenia pomocy biednym i potrzebującym w innym kraju. Pieniądze były przekazywane Apostołom, którzy dzięki swojej mądrości i uczciwości mogli właściwie nimi zarządzać (Dzieje 4:34-37).

12. Zgodnie z tymi biblijnymi zasadami budowa nowych budynków i remonty starych powinny być finansowane ze specjalnych danin i innych specjalnych ofiar. Utrzymanie budynków powinno być finansowane z ofiar zbieranych systematycznie na ten cel, a nie z regularnie zbieranych dziesięcin, które są przeznaczone na wspieranie służby.

L. OPEROWANIE TYM, CZEGO NIE DAJEMY TAK, ABYŚMY ZAWSZE MIELI WYSTARCZAJĄCO DUŻO, ŻEBY MÓC DAWAĆ

Ważną rzeczą, której musimy się nauczyć, są zasady zdrowego operowania finansami i tworzenia budżetu. Nie jest to jednak tematem tego seminarium. Wielu ludzi marnotrawi swoje pieniądze na niepotrzebnie wystawny styl życia i impulsywne wydawanie pieniędzy. W efekcie tego nie mogą związać końca z końcem i nie mogą być dobrymi dawcami. W tej dziedzinie wielu ludzi potrzebuje wiele pomocy. Na dobre nauczanie na ten temat potrzebne by było oddzielne seminarium. Pamiętajcie! Jezus jest Panem **wszystkiego**, co posiadamy, jak również tego, co decydujemy się oddać. On jest prawdziwym właścicielem, a my jesteśmy tylko zarządcami tego, co nazywamy naszym własnym.